

BİRİNCİ BÖLÜM

"Anne.Bununla nasıl görünüyorum?" Dominique New York da kaldıkları otel odasında kaldıkları odanın banyosundan üzerinde sarı bikini ile çıktı.

Annesi sevecen yaş dolu gözlerle ona bakarak. "Çok güzel" dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ameliyat sonrası harika görünüyor.Kimse tek göğsünün alındığını anlamayacak."

"Andreas farkı görecektir."

"Sadece yatak odasında."

Dominique endişeyle annesine baktı. "Tabi tekrar ona yaklaşmama izin verirse."

"Verecek.Bir yolunu bulacağına eminim."

"Artık doktoru da gördüğüne göre kaybedecek vaktimiz yok."

"Andreas'tan çok uzun süre ayrı kaldın.Tek hatırlaman gereken bu ameliyattan önce de ona ne kadar çekici geldiğin.Seninle göğsün alındıktan sonra evlendi.Hatta senin onu terk etmene rağmen seninle boşanmayı açıkça reddetti.Ben bir sorun görmüyorum."

Ama Dominique ortada çok büyük bir sorun görüyordu. "Ondan koskoca bir yıl ayrı kaldım anne.Onu terk ettikten sonra kollarını açıp beni karşılamayacaktır."

"Doğru karşılamayacak.Ama evliliğinizin arkasında gelişen olaylarla ne kadar zor günler geçirdiğini bilmiyor.Senin bütün yaptıklarını nedenleriyle öğrenince seni daha çok sevecek."

"Tam bir anne gibi konuştun.Ama bu söylediklerin yeterli olmayabilir" diye mırıldandı.Onu tekrar göreceğini düşününce yüreği sızladı.Ayrılıkları ömür boyu sürebilirdi.

"Her şey bitti.Dr.Confield bu sabah tamamen iyileştiğini söyledi."

Dominique başını salladı. "Yıllardır bu haber için bekliyordum.Lisedeyken hep bununla yaşayacağıma kendimi alıstırmıştım.Doktorlar küçük göğüslü olmamın bu tip durumlar için daha iyi olduğunu söyledi.Umarım doğrudur.Beklenmedik bir durum olursa bir sızıntı yada yeni bir kitle tekrar ameliyat olmak zorunda kalacağım."

"Hayatım ameliyattan önce böyle sorunların olma ihtimalinin yüzde on olduğunu da söyledi.Ortada bir şey yokken endişelenmen gereksiz."

"Tamam endişelenmeyeceğim.Şu andan itibaren bütün dikkatimi Andreas ile yakınlaşmaya vereceğim.Onu şaşırtmak istiyorum.Ama bu kadar iyi korunurken bunu nasıl başaracağım bilemiyorum."

"Neden ona telefon etmiyorsun?"

"Hayır.Önce beni görmesini istiyorum.Biliyorsun...Onu savunmasız yakalamak istiyorum.Bosna'ya döndükten sonra biraz araştırma yapacağım.Benim onu araştırdığımdan haberi bile olmayacak."

"O zaman acele edip giyinsen iyi olur.Uçağı kaçırmayalım."

Dominique aceleyle banyoya koştu.Uçaklarını kaçırmak istemiyordu.

Yeni bikinisini paketlerken elleri titriyordu.Bir daha ki sefere bunu giydiğinde kocasının karşısında duruyor olacaktı.Onun gözlerine baktığında kocasının hala kendisini arzulayıp arzulamadığını görecekti.Bu ona evliliklerinin bir şansı olup olmadığını gösterecekti.

On iki saat sonra birleşmiş milletlerin Sarayevo'daki konsolosluk bürosunda,babasının ofisine girdi.Planlarını harekete geçirmesinin zamanı gelmişti.Korku ve heyecan midesine kramplar girmesine neden olmuştu.

New York'tan uçuş sırasında aklına bir fikir gelmişti.Andreas'ın Atina'da ki şirketini arayıp Bosnalı bir şirketin sekreteri gibi davranacak ve onunla önemli bir konuda konuşmak istediğini söyleyecekti.Böylece onun şehirde olup olmadığını öğrenecekti.

Sabah postalarını açtıktan sonra biraz dışarı çıkmaya karar verdi.Fazla iş yoktu ve telefonu birkaç sokak ileride ki telefon kulübesinden yapabiliirdi.

Tam sandalyesinden kalkmıştı ki telefon çaldı. "Evet Walter."

"Burada Paul Christopoulos diye biri seni görmek istiyor."

Bu haberle kalbi sıkıştı.Andreas'ın en yakın arkadaşı ve yardımcısı buradaydı.

Dominique sandalyeye geri oturduktan sonra sakin olmaya çalışıyordu.Paul buraya tek bir sebeple gelmiş olabiliirdi.Andreas artık boşanmak istiyordu ve gerekli düzenlemeleri yapmak için Paul'ü

buraya göndermişti.

Bir sene önce Andreas'a boşanmayı teklif ettiğinde aldığı tek yanıt bankada ki hesabına yüklü miktarda para yatırılması olmuştu.Tabi ki o paraya hiç dokunmamıştı.

Daha sonra gönderdiği avukatlardan da hiçbir sonuç alamamıştı.Anlaşılan Andrea'nın onu bırakmaya niyeti yoktu.En azından kağıt üzerinde...Onun gibi zengin ve güçlü bir erkek,kendi kurallarını yazardı.

Dominique en sonunda pes etmişti.Andreas'ın ancak kendi istediği zaman ondan boşanacağını anlamıştı.Paul'ün beklenmedik ziyareti artık bu anın geldiğini gösteriyordu.

"Onunla görüşecek misin yoksa randevu almasını mı söyleyeyim" dedi Walter ama Dominique'nin akli başka bir yerlerdeydi.

Andreas mutlaka bir kadınla tanışmış olmalıydı.

Andreas kendi hayatını yaşamak istiyordu,Dominique'de onunla bir hayatı yaşamak istiyordu.

"Ona içeri girmesini söyle.Bu arada bana telefon bağlama."

Paul içeri girdiğinde Dominique ayağa kalktı ve onu karşıladı.

Paul Andreas'tan daha uzundu ve iki erkekte yapılı bedenlere sahiptiler.Ama Andreas'ın esmer yapısının yanında Paul daha açık kalıyordu.

Asla soğukkanlılığını kaybetmeyen sadık Paul'e Andreas kardeşi gibi güvenirdi.Paul'ün onunla tokalaşmadan önce birkaç saniye beklemesi Dominique'i rahatlatmıştı.Son karşılaşmalarından bu yana görüntüsünde büyük değişiklikler olduğunun farkındaydı.

Bir sene önce araları buz gibiydi ama bu Dominique'nin hatasıydı.Andreas'a açılan dava sırasında acıdan deliye dönmüş bir halde adliyeyi terk etmişti.

Paul onu hava alanına götürürken gitmeden önce Andreas'la konuşması için ikna etmeye çalışmıştı.Ama Dominique üzüntüden ne yaptığını bilmiyordu.Paul'e dört aylık evliliğini bitireceğini söylemişti.Şimdi bu olaylar yıllar önce olmuş gibi geliyordu.

Dominique masasına oturmak yerine kollarını göğsünde kavuşturarak Paul'e baktı. "Seni yeniden görmek çok güzel Paul.Otur lütfen.İçecek bir şey ister misin?"

Paul hala ayaktaıydı. "Hayır Mrs. Stamatakis."

Mrs. Stamatakis...Fazla resmi...Ve gerçek.

"Bir yıldır kimse beni bu isimle çağırıyor." Atina'yı terk edip ailesiyle yaşamaya başladığında nikah yüzüğünü çıkarmış ve kırlık soyadını kullanmıştı.

"Değişmişsin" diye mırıldandı birden Paul.

Diğer bir deyişle on iki ay önce Andreas'tan kaçan kendine güvensiz genç kız değildi.

Dominique gülümseyerek ona baktı. "Sen fazla değişmemişsin Paul."

Hala aynı sert ifadeli,kalın kenarlı gözlükleri takan erkekti.Andreas'tan sadece bir yaş büyük olmasına rağmen çok yaşlı görünüyordu.Özellikle de şimdi ki gibi işini yaptığı zamanlarda....

Paul onun gülümsemesine karşılık vermedi.Ama Dominique görüntüsünün ve davranışlarının onu çok şaşırttığını biliyordu.Paul'ün çantasını açıp dosyayı çıkarmadan önce tereddüt ettiğini hissetti.

"Her şey burada" dedi Paul ona dosyayı uzattığında. "Çok cömert bir teklif bulacaksın.Okuduktan sonra bütün yapman gereken isminin yazılı olduğu yerin altını imzalaman.Ondan sonra yeniden Ms. Dominique Ainsley olacaksın."

Dominique dosyayı bile açmaya tenezzül etmeden ona geri verdi. "Her hangi bir şey imzalamadan önce Andreas ile konuşmak istiyorum.O nerede?"

Paul ona dikkatle baktı. "Yatta."

Tabi ya. Eylül ayı yatla gezmek için mükemmel bir zamandı. "Ne kadar süre için?"

Paul cevap vermeden önce duraksadı. "Bu Olympia'ya bağlı."

Dominique kalbinin sıkıştığını hissetti. Demek.. diğer kadın Olympia idi."

Bu isim Andreas'ı neden terk ettiğini hatırlattı.Acaba Paul onun nasıl bir tepki vermesini bekliyordu.Ama ne düşünürse düşünsün kocası evliliği için savaşımdan vaz geçmeyecekti.

"Hiç şaşırmadım.Andreas'ın kız kardeşine duyduğu sevgi onları her zaman yakınlaştırdı....Sanırım buraya özel bir jetle geldin."

Cevap çok açık olduğu için Paul konuşmaya yeltenmedi.Belki de Olympia'nın bir etki yaratmamasının şaşkınlığını yaşıyordu.

Dominique sanki cevabını almış gibi konuştu. "Ben de seninle geliyorum."

"Anderas bugün dönmemi bekliyor."

"Tamam.Benim için sorun değil.İşim gereği her yere gittiğim için pasaportum yanımda." Ve ilaçlarını diye ekledi içinden.

Çekmeceden çantasını aldığı sırada Paul'un cep telefonuna uzandığını gördü.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım Paul.Hala Mrs.Stetakis'im.Hatırlarsan kocam beni sonsuza kadar seveceğine söz vermişti.Şimdi bu duruma müdahale etmezsin öyle değil mi?"

Andreas ve Paul Atina'da beraber büyümüşlerdi.Çocukluk arkadaşlarıydılar.Paul'un Andreas'a sadakati sonsuzdu.Ama yanılmıyorsa şuanda küçük bir şok geçiriyordu.Doğrusu Dominique bunu görmeyi hiç beklemiyordu.

"Bu kez senin yardımını isteyen benim.Çok mu şey istiyorum? Güneş batmadan önce Andreas'ı görmek istiyorum.Eeee gidiyor muyuz?"

Paul onun sözlerinde gizli bir şeyler yakaladıysa da bunu sezdirmemi.Dominique danışmada Walter'in masasının önünden geçerlerken Dominique "Babama Yunanistan'a gittiğimi söyle.Yarın onu arayıp ne yapacağımı söyleyim."

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Haziran 26, 2007, 03:09:58 ÖS

Üç saat sonra Atina havaalanında ki bir helikopter onları Kafelonya adasına götürmek için havalanmıştı.Dominique aşağıda uzanan nefes kesici manzaraya bakarken buralara Andreas ile geldiği günleri hatırladı.Helikopter küçük bir liman kasabası olan Fiskardo'ya indi.

"Tekneyi göremiyorum" dedi Dominique.

"Andreas geziniyor olmalı.Beni daha geç bir saatte bekliyordu."

Dominique saatine göz attı.Yunan saatine göre iki buçuktu. "Güzel" diye mırıldandı. "Bana vermeyi düşündüğü cömert teklifi alış veriş yaparak değerlendirebiliriz."

Ne kadar kararlı olduğunu göstermek için ailesine haber vermeden ve yanına eşya bile almadan ayrılmıştı.

Paul Andreas ile evlenmesini onaylamadığını hiç gizlememişti.Satın aldığı bir elbiseyi giyerek sokakta yürümeye başladığında Paul'un onu şaşkın bir şekilde izlediğini fark etti.Bu bir günde iki kez oluyordu.Andreas'ın sağ kolunu biraz bile olsa sarsabilmek Dominique'yi memnun etmişti. Suyun üzerinde göz gezdirirken Teknenin limana yaklaştığını gördü.

Andreas.Kalbi deli gibi atmaya başladı.Onu gördüğünde kocasının nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu.

Hızlı adımlarla tekneye doğru yürürken etraftaki erkeklerin ona baktığını farkındaydı.Ama Paul onun yanında olduğu için kimse laf atmamıştı.Aslında trafiği durdurabileceğini bilmek içinde sevinç yaratıyordu.Ama ayaklarını yerden kesmek istediği tek erkek Andreas'dı."

İskeleden bindikleri küçük motor onları yata getirdi.Güverteye çıktıklarında onları mürettebat karşıladı.Ama ne Andreas ne de Olympia ortada yoktu.

"Eşyalarınızı konuk odalarından birine götürelim" dedi mürettebattan biri.

"Gerek yok Leon.Yatak odasına ben götürebilirim."

"Ama..."

Dominique onun sözünü bitirmesini beklemeden hızla merdivenlerden aşağı indi ve dah önce Andreas ile paylaştıkları yatak odasına doğru yürüdü.Ne bulacağını bilmiyordu ama önemli değildi.Bir yılın ardından duygularının yetersizliği yüzünden Andreas'tan kaçtığını anlamıştı.Olympia'nın kocasının yakışksız suçlamaları sırasında Andreas'ın ona ihtiyacı vardı.Andreas kendisine güvenmesini istemişti.Ama Dominique'nin duygusal yaraları ve toyluğu,mahkeme sırasında kalmasını engellemişti.

İşte şimdi bu yüzden buradaydı.Aşklarını anlamadığı ve onun açıklamalarını dinlemediği için üzgün olduğunu söyleyecekti.

Belki de çok geç kalmıştı ama bunu onun ağzından duymak istiyordu.

Yatak odasının önüne geldiğinde Andreas ile geçirdiği günler aklına geldi.Kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.Kapıyı vurdu ama ses gelmeyince yavaşça aralandı.

Doğrusu buna hiç hazırlıklı değildi.

Yatak odaları bir çocuk odasına dönmüştü ve yatakta bir bebek yatıyordu.Mavi kıyafetler içinde

uyuyan küçük bir çocuk.Bu Andreas'ın oğlu olabilir miydi? Çok mu geç kalmıştı. Kalbinin bir el tarafından sıkıldığını hissediyordu.Acıyla inlemekten kendini alamadı.Ama çıkardığı bu ses bebeği uyandırmıştı.Bebek kendine tamamen yabancı olan bu yüzü görünce ağlamaya başladı.

"Tamam bebeğim,tamam."

Dominique bebeği sakinleştirmeye çalışsa da daha çok ağlamaya başlamıştı.İçgüdüsel olarak çocuğu kucağına aldı ama ağlaması daha da fazlaşmıştı.Dominique ne yapacağını bilmeden odanın içinde dolaşmaya başlayınca bir ses duydu.

"Tamam Ari geliyorum."

Kapı açıldığında elinde bir şişeyle Olympia belirdi.Ama bebği tutan kişiyi görünce yüzünde ki bütün kan çekildi.Dominique burada görmeyi umduğu en son kişiydi.

Dominique bebeği ona uzatır uzatmaz çocuk başını annesinin göğsüne gömdü.

"Onu korkuttuğum için üzgünüm.Yerleşmek için gelmiştim.Burada bebeğin olduğunu bilmiyordum.Onu rahatlatmaya çalıştım ama korkarım pek başarılı olamadım."

Olympia bebeği yanağından öptü.Küçük çocuk susmuştu.

"Sanırım Andreas'ı arıyorsun" diye mırıldandı gözlerini Dominique'nin üzerinde gezdirirken.

"Hala Atina'da ama kısa süre içinde bize katılacağını umuyoruz değil mi Ari."

Bize...

Olympia kocası Theo'dan hiç bahsetmiyordu.Acaba boşanmışlar mıydı? Öyleyse ne zaman boşanmışlardı?

Görünüşe göre Andreas ve Olympia bir süredir bir aile gibi yaşıyorlardı.Peki bu koşullar altında Andreas boşanmak için neden bu kadar beklemişti?

Aylardır kocasına inanmadığı için vicdan azabı çekmişti.Ama galiba onu terk etmekle doğru olanı yapmıştı.

Bedeni acıyla sarsıldı.Olympia'nın hiç bezgin veya üzgün bir hali yoktu.Hatta bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemediğini açıkça belli ediyordu.

Onları gören biri arkadaş olduklarını sanabilirdi.Dominique Andreas'ın isteği üzerine ona arkadaş gibi davranmaya çalışmıştı ama karşı taraftan hiçbir zaman karşılık alamamıştı.

Dominique buraya gelmesine izin verirken Pau'un ne yapmaya çalıştığının çok iyi farkındaydı.Burada ne bulacağını biliyordu.Dominique'nin bebeği gördüğü an hemen boşanma kağıtlarını imzalayacağını ve Sarayevo'ya döneceğini düşünmüş olmalıydı.Herhalde şimdi zevkle ellerini oğuşturuyordu.

Ama bu eski Dominique'nin yapacağı bir şeydi.

Yeni Dominique, iyi ve sevgi dolu bir eş olacağını Andreas'a ispat etmek için Yunanistan'a gelmişti.Andreas gelene ve onunla özel olarak konuşana kadar bekleyecekti.Onun kendisine söylediklerini dinledikten sonra onun için savaşmaya yada kağıtları imzalamaya karar verecekti.

Olympia'yı çocuğuyla yalnız bırakıp çıktı ve konuk odalarından birine gitti.Eşyalarını sandalyeye bıraktı ve içinde balon gibi büyüyen sıkıntıya rağmen güneşlenmek için güverteye çıktı.

Andreas geldiğinde onu rahatlıkla görebileceği bir konum buldu ve uzandı.Paul'un verdiği sözü tutup tutmadığını merak ediyordu.Burada olduğunu Andreas'a söylemiş hatta onu fiziksel değişikliğe hazırlamış olabilirdi.Yine de acı dolu bir ayrılıktan sonra onun gözlerinde ki ifadeyi görmek istiyordu.

Andreas'ı beklerken sanki dakikalar asırlar gibi geçiyordu.Güneş batmasına rağmen Dominique güvertede biraz daha oyalandı,Andreas'ın gelişini kaçırmak istemiyordu.Leon'un getirdiği sandivichleri yerken bir yandan da dergilere göz atıyordu.

Andreas'ın hala gelmemiş olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.Artık daha fazla beklemek anlamsızdı.Uzandığı yerden kalkarak duş almak için odasına gitti.İçeri girdiğinde üzerine ağırlık çökmüştü.Kendini toparlamak için yatağa uzandı.

Bundan sonra duyduğu ilk şey kapının kapanması oldu.Işıklar açıldı.Yavaşça yatakta doğruldu.

Karşısında mavi keten elbisesiyle Andreas duruyordu.Kuzgun siyah gözleriyle ona bakıyordu.

Bunca aydan sonra onu karşısında görünce Dominique'nin nefesi kesildi.

Andreas.

Onun gelişini ve onunla karşılaştığı bu anı beklemişti.

Ama Andreas onu güvertede bulacağına yatağında hala üzerinde olan bikinisıyla bulmuştu.Kendini

tam bir aptal gibi hissediyordu.

"Beni şaşırtmayı amaçladıysan başardın" dedi derinden gelen sesiyle.

Dominique yataktan doğrularak ayağa kalktı. "Burada olduğumu kimse söylemedi mi?"

Andreas'ın keskin bakışları bedeninde dolaştı.Ama Dominique onun aklından ne geçtiğini anlayamamıştı.

"Olympia senin aşağıda olduğunu söyleyene kadar bilmiyordum."

Tabi ya...Olympia... Andreas önce onun yanına gitmişti.

Andreas neredeyse her zaman Olympia'nın arkasında olmuştu.Bu hep böyle sürüp gitmişti.

"Paul nerede?"

"Her halde odasında uyuyordur.Saat neredeyse gece yarısı oldu."

"Bu kadar geç olduğunun farkında değildim."

"Belli oluyor." Andreas'ın gizemli bakışları onun saçında ve yüzünde gezindi.Sonra ellerini kalçalarına koyarak "Neden buraya gelme sıkıntısına girdin Dominique" dedi. "Artık özgür bir kadınsın.Asla Yunanistan'a ayak basmak istemezsin sanıyordum."

Dominique doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Kağıtları imzalamadım."

Andreas hala olduğu yerde duruyordu. "Öyleyse ne? Atina'da ki daire mi? Zakinos'taki villa mı? Yoksa benim bilmediğim başka bir malımda mı gözün var?Mesela bu yat.Sen ismini koy hemen senin olacak."

Onun bu sözleri Dominique'ye çok acı veriyordu. "Beni daha iyi tanıyor olmalısın" dedi fısıltıyla.

Andreas'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Tanıdığımı sanıyordum."

"Bak Andreas.." Çaresizce ellerini iki yana açtı. "Seni bırakıp gittiğim zaman ne kadar öfkelenmiş olduğunu almayabiliyorum..."

Andreas'ın derin bir nefes alması onun sözünü kesti. "Hayır tahmin edemezsin" diye cevap verdi vahşi bir sesle. "Öyle öfkeliydim ki uzun bir süre kendimden bile korktum.Kimseyle arkadaşlık kuramadım.Ama şükürler olsun ki artık o dönem geride kaldı.Artık tam bir kadın olduğunu ve tüm erkeklerin ilgisini çekebildiğini göstermeye çalışıp beni etkilemek istiyorsun hiç gerek yok.Dürüst olmak gerekirse ben o hassas genç kızı tercih ederim.Sanki onun tüm dünyasıymışım gibi menekşe gözleriyle bana bakan o içten kadını...Ama o kadın gitti.Artık Ms.Anisley'i kutlamanın zamanı.Ne istiyorsan ona söyle.Sabah onu sana göndereceğim.Böylece kağıtları imzalayabilirsin.Umarım seni bir daha görmek istemediğimi açıkça anlatabilmişimdir.Yeassas,Dominique."

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Haziran 26, 2007, 04:48:46 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

Andreas kafasını toplayabileceği bir yere gitme ihtiyacı duyuyordu.Dominique'nin bir hayalet gibi gelmesinin onu ne kadar etkilediğini adamlarının görmesini istemiyordu.

Son on iki aydır gece gündüz onun bu felaketten kurtulup kurtulamayacağını düşünerek cehennem dolu dakikalar geçirmişti.Ayrı kaldıkları süre içinde kanserin nüksettiğini,bu yüzden Dominique'nin onunla bağlantı kurmadığını düşünmüştü.

Olimpya onun yatta olduğunu söylediğinde inanamamıştı.Hala konuk odasının kapısını açtığında bile inanamıyordu.Ama solgun gece lambasının ışığı altında onu yataкта görünce....Tıpkı masal prensesleri gibiydi.

Nikah yüzüğünü çıkarmıştı.Üzerinde ki bikinisiyle hiç de ölümün kıyısından dönmüş birine benzemiyordu.

Ya dominique'nin yataktan doğrulurken ona bakan gözleri...O gözleri bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Kahretsin Paul.

Öfkeyle arkadaşının yatak odasına yöneldi ve hisimla kapıyı açtı.

"İçeri gel" dedi Paul. "Ben de seni bekliyordum."

Paul masaya oturmuş,diz üstü bilgisayarında çalışıyordu.Gözlüklerini düzelterek Andreas'a baktı.

Andreas Paul'ü anlıyorsdu.Onu,Dominique ile yaptığı evliliği onaylamadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.Gerçi bu konu hakkında en ufak bir yorumda bulunmamıştı ama Paul'ün bir şey söylemesine gerek yoktu.Birbirlerinin aklından geçenleri kolaylıkla okuyabiliyorlardı.E3n azından Andreas böyle düşünüyordu.

"Yata nasıl geldi Paul."

"Hala senin karın ve benden bunu yapmamı istedi."

Andreas güçlükle nefes elarak arkadaşına doğru yürüdü. "Peki sen neden yaptın?"

"Boşanma konusunda onun isteklerini görmezden geldikten sonra bu küçük bir istek gibi göründü."

Andreas'ın ağzı gerildi. "Yarın sabah ilk iş olarak o kağıtları imzalamasını istiyorum.Sonra da onun yattan gitmesine eşlik etmeni...O gittikten sonra kağıtları bana getirirsin.Çok mu fazla şey istiyorum?"

Arkadaşı bir şey söylemeden dikkatle onun gözlerine baktı. "Hayır."

Andreas çikalı uzun zaman olmasına rağmen Dominique onun odayı saran öfkesini hala hissedebiliyordu.Gözyeşlerini kimsenin duymaması için banyoya duşa girdi.Duş almak iyi gelmişti.Saçlarını havluya sarıp giymek için rahat bir şeyler ararken Andreas ile tanışmaları aklına gelmişti.

Yirmi altı ay önce New York üniversitesini yeni bitirmişti.Rutin kontrollerini yaptırmak ve momografi çektmek için kliniğe gitmiş,tetkiklerin sonucunda kanser olduğu ortaya çıkınca hemen ameliyata alınmıştı.Bunu kemoterapi ve radyasyon tedavileri izlemişti.Seyahat edebilecek duruma gelince o ve annesi Sarayevo'ya babasını ziyarete gitmişlerdi.Orada fiziksel olarak daha güçlü olabilmek için egzersiz programlarına katılmıştı.Yeterince kuvvetlenince de Saray bosna ve Yunanistan'a maratonlar düzenlemeye başlamıştı.

İyon Denizinde ki Zakintos adasında,her sene yapılan maratonu duyunca bu koşuya katılmaya karar vermişti.Ama ailesi onun bu isteğine karşı çıkmıştı.Boyu bir elli beş ve kilosu kırk üçtü.Doktor çocuk sahibi olabilmesi için biraz daha kilo alması gerektiğini söylemişti.

Ailesi onun için endişeleniyordu.Bu yarıştan sonra koşmayı bırakacağına ve tüm dikkatini kilo almaya vereceğine onlara söz vermişti.

Birkaç arkadaşıyla Zakintos adasına uçmuşlar ve yarışa başlamışlardı.Koru parkurunun yarısı özel bir mülkiyette koşuluyordu.Dominique bu alanda koşarken virajda nereden çıktığını anlamadığı bir kamyon ona yandan çarpmıştı.Dominique'nin tek hatırladığı şey yere düştüğü idi.Ondan sonra her şey silinmişti.

Dominique kendine geldiğinde şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkeğin kendisine baktığını görünce şaşırmıştı.Adamın siyah gözleri artık güvende olduğunu gösterircesine gülümsüyordu.Göğsünün alınmış olduğunu gördüğü daha kafasına dank etmemişti.Doktorun kontrolü sırasında kendisini kurtaranın Andreas olduğunu öğrenmişti.

Başında yeni çıkmaya başlayan saçlarıyla öylece dururken,onun kendisine mutluluk getiren biri gibi bakmasını anlayamamıştı.

En az doksan kilo gelen,iri ve güçlü bir erkekti.Dominique neredeyse onun yarısı kadardı.Onun merhamet dolu bakışlarını üstünde hissetmekten çok utanmış,bir an önce oradan uzaklaşmak istemişti.

Ama nasıl olduğunu anlamadan Andreas onu ailesin in villasına birkaç günlüğüne davet etmişti.Dominique Sarayevo'ya gidecek kadar kendini iyi hissettiğinde onların özel jetiyle gitmesi için ısrar etmişti.

Sarayevo'ya gittikten bir süre sonra kendisi de oraya gelmiş ailesinin ısrarı üzerine o geceyi onlarda geçirmişti.Ama bir gece bir haftaya dönmüştü.

Dominique ona tüm kalbiyle tapıyordu.Kendinden on yaş büyük Andreas tecrübeli,seçkin,kültürlü ve erişilmez biriydi.

Kanserin her an tekrarlayabileceğini söylemesine rağmen Andreas bunun önemli olmadığını söylemişti.Bir kaç ay sonra Atina'da bir kilise de evlenmişlerdi.Kilisenin koridorunda beraber yürürlerken Andreas onun kulağına Tanrı'nın verdiği ömür boyunca birlikte olacaklarını fısıldamıştı.Andreas'ın ailesi de düğüne katılmışlardı ama Dominique onların kendisine biraz soğuk durduklarını fark etmişti.Andreas ailesinin iki yıl önce bir trafik kazasında ölen kız kardeşinin yasını

tuttuklarını,onların bu tavrına aldırmamasını söylemişti.Dominique bu açıklamayı kabul etmiş ama içinden bir ses onların kendisinden hoşlanmadıklarını söylüyordu.

MAYIS VE Haziran aylarını Andreas'ın yatında geçirmişlerdi.Harika bir balayı idi.Sevişerek geçen geceler Dominique'nin hayal bile edemeyeceği güzellikteydi.

Andreas harika bir sevgiliydi.Heyecan dolu geçen gecenin ardından onun kalori yüklü besinlerle beslenmesi için çaba harcıyordu.Bir bebek istiyor ve Dominique'nin kilo alması için uğraşıyordu. Bazen Olympia ve Theo Panos'da onlara katılmıştı.Andreas ile Olympia'nın arkadaşlığı Maris'in çocukluk yıllarına dayanıyordu.Andreas ölen kız kardeşinin çocukluk arkadaşına karşı kendini sorumlu hissediyordu.

Andreas'ın Olympia'nın olmasından ne kadar mutlu olduğunu gören Dominique bu çifti daha çok çağırması için onu cesaretlendirmişti.Theo Andreas ile aynı yaşlarda bir tekstil firmasını başarıyla yöneten hoş biriydi.Dominique ondan çok hoşlanmıştı.

Olympia erkeklerin yanında ona çok yakın davranıyordu ama Dominique onda hiçbir yakınlık göremiyordu.Düğünden hemen önce Theo'nun Andreas'ın onunla evlenerek çok cesur bir karar verdiğini söylemişti.Theo'ya göre Dominique'nin sorunuyla başa çıkabilecek erkeklerin sayısı pek fazla değildi.

O sırada Olympia'nın bu can yakıcı sözlerinin kendisini etkilemesine izin vermemişti,çünkü çok mutluydu.

Zakintos'a döndüklerinde de balayları devam etmişti.Ağustos geldiğinde Andreas'ın artık işinin başına dönmesi gerekmişti.Atina'ya döndükten sonra da mutlulukları yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

Bir gece Andreas onu işten aramış ve gece eve gelmeyeceğini söylemişti.Dominique o kadar şaşırılmıştı ki nedenini bile soramamıştı.

Bunu izleyen iki hafta boyunca Dominique onu beklerken uyuya kalmıştı.Sevişmeleri çok monotonlaşmıştı.Bu kadar değişmesine neden olan şeyi,hayatında neler olduğunu ona söylememişti.Tek söylediği ona güvenmesiydi.

Bir gece daha fazla dayanamayıp ona neler olup bittiğini bilmek istediğini söylediğinde Andreas dikkatle ona bakarak "Seni korumak istiyorum" demişti. "Ama neler olup bittiğini öğrenmek istemek hakkın.Theo bana dava açtı."

"Ne?" Dominique inanmayan gözlerle ona bakmıştı. "Bu kadar iyi iki arkadaşken neden böyle bir şey yaptın?"

Andreas'ın ağzı gerildi. "Hayır.Biz asla iki iyi arkadaş olmadık.O her zaman Olympia ile olan ilişkimizi kısılandı.Şimdi de bizi zina suçuyla dava ediyor."

"Böyle korkunç bir fikre nerden kapıldın?"

Andreas bir süre onun dehşetle bakan yüzünü inceledikten sonra cevap vermişti. "Çünkü birkaç hafta önce bizi benim dairemde buldu."

Dominique bir an kendini ölecekmiş gibi hissetmişti. "Hangi daire?"

"Plaka'da ki iş bağlantısı kurduğum kişiler için hazır bulundurduğum daire."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Senden özellikle saklamaya çalışmadım Dominique.Doğruyu söylemek gerekirse Yunanistan'ın her tarafında iş için kullandığım dairelerim var."

Dominique'nin acıyla inlediğini fark edince devam etmişti. "Olympia ile olan durum.Theo'nun düşündüğü gibi değil.Yemin ediyorum.Ama bu konu hakkında şuanda daha fazla konuşamam.Seni sevdiğimi biliyorsun." Onu kollarının arasına almıştı. "Ölene kadar,apage mou"

Evet biliyordu.Ama dünyada bir çok erkeğin karılarını sevmelerine rağmen metresleri olduğunu da biliyordu.

Olympia ondan yedi yaş büyük,hatları dolgun,çok güzel ve inatçı bir kadındı.Onun yıllardır Andreas'a hayran olduğunu hissediyordu.Ama Andreas onunla evlenmek isteseydi bunu Dominique ile tanışmadan önce yapardı değil mi?

Acaba Andreas'ın fikri değişmiş olabilir miydi?Dominique'nin şekilsizliği canını sıkıyorsa mı başlamıştı?Ona karşı duyguları azalmış mıydı?Belki de onu fiziksel olarak yetersiz bulmuş ve Olympia ile evlenmeye karar vermişti.

Ama hala onun karısıydı.

Andreas'ın onunla boşanmaması sevgiden yada merhametten kaynaklanmıyordu.Önce Theo'nun

Olympia'dan boşanmasını beklemişti.Ya Ari Andreas'ın oğluysa.Theo'nun çektiği acıyı düşünemiyordu bile.

O çocuğun varlığına şaşırdığını gizleyecek değildi.Ama Yunanistan'a kocasından af dilemek için gelmişti.Şimdi kaçarsa Andreas'a durumu açıklaması için bir şans vermezse geçen bir yıl hakkında hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Son kanına kadar savaşmaya kararlıydı.Buraya geliş nedenini unutmayacaktı.
Verdiği bu kararla rahatlayarak yatağa uzandı.

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Haziran 27, 2007, 03:36:37 ÖS

Yatağın yanında ki telefon çalınca irkilerek uyandı.Sabah olduğunu fark edince şaşırdı.Onu bir tek kişi arayabilirdi ve onun da Andreas olmadığına emindi.

Telefonu açarken kalbi deli gibi atıyordu. "Alo"

"Ben Paul.Odana gelebilir miyim?"

"Tabi"

"Beş dakika içinde orada olurum."

Dominique hemen yataktan kalkarak haki renkli şortunu ve mor renkli kolsuz pamuklu tişörtünü giydi.Kapının çaldığını duyunca hemen saçını tarayıp rujunu sürdü.

"İçeri gel Paul" dedi kapıyı açarak.Paul'ün elinde dünkü dosya vardı. "Neden oturmuyorsun?" dedi ve onun cevabını beklemeden eşyalarını toplamaya başladı.Paul'ün gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu.Paul hiçbir şey söylemeyince konuşmayı o başlattı.

"Durumu senin için kolaylaştırayım.Boşanmaya karar vermek için Andreas'ın zamana ihtiyacı vardı.Şimdi de benim düşünmek için zamana ihtiyacım var.Bu yüzden hiçbir şey imzalamayacağım."

"Sarayevo'da ki davranışından bunu tahmin ediyordum."

Dominique başını sallayarak onayladı.

"Andreas ne istersem alabileceğimi söyledi.Para yada mülklerinden birini...Bende karar verene kadar Zakinos'ta ki villada kalmaya karar verdim."

Andreas bu duruma öfkelenenecekti.Büyük ihtimalle peşinden gelecekti.Böylece onunla rahatça konuşabilecekti.

"Beni götürmesi için bir helikopter ayarlayabilirsen sevinirim."

"Seni bekliyor."

Doğal olarak...Andreas onun bu sabah gitmesini istediğini söylemişti.

Paul ayağa kalktı. "Önce kahvaltı yapmak istemez misin?"

"Hayır.Yemek işiyle daha sonra ilgileneceğim."

Dominique eşyalarını alarak dışarı çıktı.Paul de kapıyı kapatarak onu izledi.Güverteye vardıklarında etraf çok sessizdi.Saat sabahın yedi buçuğu olmasına rağmen güneş güzel bir günün müjdesini veriyordu.Onları sahile götürecek olan bota binerlerken Paul ona yardım etti.İskeleyle vardıklarında da eşyalarını taşıyarak onunla birlikte helikoptere kadar yürüdü.

Dominique arkasına bakmamaya kararlıydı.Şu andan itibaren hep ileriye bakacak ve güzel şeyler düşünecekti.Bunu kanser tedavisi görürken terapi sırasında öğrenmişti.

Bugünleri asla yaşayamayacağını düşünmüştü.Ama unutmak istediği o kemoterapi sırasında geçirdiği aylardan sonra mucize gerçekleşmiş ve tamamen sağlıklı biri haline gelmişti.Artık yeniden savaşacak hale gelmişti.Bu seferki savaşı duygusal olacaktı.

Paul'e teşekkür etmek için döndüğünde onunda helikoptere bindiğini görünce çok şaşırdı. "Bundan sonrası ben hallederim.Andreas seni bekliyordur."

Paul pilotun yanında yerini almıştı. "Ortada bir sorun olmadığına emin olana kadar sana eşlik edeceğim."

Nedendir bilinmez ama Paul ona yardım etmeye çalışıyordu.Nedenini bilmesede Dominique ona minnettardı.

"Çok teşekkür ederim."

Dominique de biner binmez helikopter havalandı.Andreas'tan bir kez daha uzaklaştığını fark

edince,Dominique'nin içinde keskin bir sızı belirdi.Ama bu sefer onun hayatından çıkmıyordu.En azından şimdilik....

Andreas'ın nefes kesici villasına vardıklarında içinde geleceğe dair bir umut taşıyordu.Helikopterden inerek kendisine çantalarını uzatan Paul'e döndü.

"Bana yardım ederek Andreas'a karşı geldiğini biliyorum.İçgüdülerin aksini söylemesine rağmen benim yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Bir an Paul'ün kendisine bir şey söylemek istediğini hissetti.Aklından geçenleri söylemesi için ısrar edebildi ama bunu pilotun yanında yapamazdı.

Uzaktan Eleni'nin kendilerine doğru yaklaştığını gördü.Yıllardır villada çalışan emektar kadın onu görünce şaşkınlık içinde bakakaldı.

"Günaydın Eleni.Nasılsın?"

"Kyrie Stamatakis geleceğinizi söylememiştir."

"O da henüz bilmiyor ama her şey yolunda.Beni Paul getirdi."

Kadının şaşkınlığı hala geçmemiştir. "Çok farklı görünüyorsunuz."

"Uzun zaman önce yaralanan maraton koşucusuna pek benzemiyorum herhalde.O günlerde bana gösterdiğin inceliği hala unutmadım."

Yaşlı kadının gözlerinde yumuşak bir ifade belirdi. "Kazadan sonra çok bitkindiniz...Kanserden tamamen kurtuldunuz mu?"

"Umarım"

"Burada ne kadar kalacaksınız?"

"Henüz emin değilim."

Bu arada Paul yaşlı kadına Yunanca bir şeyler söyledi.Dominique bazı kelimeleri tanıyordu ama bu kadar hızlı bir konuşmayı takip etmesi mümkün değildi.Paul ona ne söylediye Eleni daha fazla soru sormadı.Sadece çantasını alarak "Benimle gelin" dedi.

Paul ile birlikte kadının ardından giderlerken Andreas ile burada geçirdikleri güzel günleri hatırladı.Burası birbirlerine aşık oldukları yerdi.

Eleni eşyalarına konuk odasına yerleştirirken Paul ona "Atina'ya dönmeden önce senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

Dominique arkasına dönerek ona baktı. "Yata geri dönmüyor musun?"

"Hayır.Yapmam gereken şeyler var."

"Benimde.Seninle gelebilir miyim?"

Paul şaşkınlıkla ona baktı. "Bugün Atina'ya gitmek mi istiyorsun?"

"Evet"

Daha fazla zaman geçirmeden bazı gerçekleri öğrenmesi gerekiyordu.Kafasında ki sorulara cevap verecek tek kişi de Theo idi.

"Üzerime daha rahat bir şeyler giymem için bana beş dakika ver."

"Tabi"

Dominique üzerine dökümlü beyaz bir elbise giydikten sonra aynada ki görüntüsüne gülümseyerek baktı.Dün yaptığı güneş banyosu üzerinde ki elbiseyi daha güzel gösteriyordu.

Evin girişinde kendisini bekleyen Paul'ün yanına giderken Eleni'ye "Ne kadar süreceğini bilmiyorum" dedi. "Bu gece yada yarın dönerim."

"Tamam"

"Hadi gidelim Paul"

Andreas saatine bir daha baktıktan sonra kaşlarını çattı.Paul şimdiye kadar ona çoktan rapor vermiş olmalıydı.Çalışma masasından kalkarak arkadaşının odasına gitti.

Kapıyı çalmasına rağmen açılmayınca Dominique'nin ona güçlükle çıkarmış olduğunu düşündü.Paul karşılaştığı bu sorunun ona engel olmasına izin vermezdi.Ama bu kadar uzun sürdüğüne göre biraz yardıma ihtiyacı var demekti.

Dominique'yi yeniden görmeyi planlamamıştı.Onun hala odasında Paul ile boşanma ayrıntılarını konuştuğunu düşünmek rahatsız etmişti.

Dominique'nin odasına geldiğinde kapıya vurmaya gerek görmeden içeri girdi.

Ama içeride kimse yoktu.Yatak dzeltilmemişti.Dominique'nin geceyi orada geçirdiği anlaşılıyordu.Onun sıcak bedeniyle bu yatakta yattığını düşünmeden edemedi.

Peki bunlar neredeydi.

Odadan çıkmak üzereyken masanın üzerinde duran dosya dikkatini çekti.Uzanıp baktığında bunun boşanmayla ilgili kağıtların olduğu dosya olduğunu gördü.

Dominique hala evrakları imzalamamıştı.

Paul de etrafta yoktu.Derin bir i çekerek cep telefonunu bıraktığı çalışma odasına yöneldi.Pilot ona bilmek istediklerini söylerdi.

Birkaç dakika sonra adamın verdiği bilgileri dinliyordu. "İlk önce onlar Zakintos'a bıraktım." nce mi?

Andreas içinden okkalı bir küfür savurdu. "Paul nerede?"

"Atina'ya uçtu.Son dakika da Mrs.Stamatakis de onunla gitmeye karar verdi."

Andreas yüzünü eşitti. "Onları havaalanına mı bıraktın?"

"Hayır.Sizin merkez binanıza bıraktım.Mrs. Stematakis şehirde işi olduğunu söyledi."

Ne işi?

"Anlıyorum.Buraya gel ve beni al Fiskardo.Seni bekliyorum."

"Peki efendim."

Andreas telefonu kapatıp dosyayı eline alarak,Olympia'yı bulmak üzere güverteye gitti.Olympia şezlonga uzanmış Ari'nin oyuncaklarla oynamasını izliyordu.Normalde o da çocukla oynardı ama Dominique'nin gitmemesi onu çok şaşırtmıştı.

Olympia dikkatle ona bakıyordu. "Boşanma kağıtlarını imzalamış mı?"

Andreas görmeyen gözlerle denize bakıyordu. "Hayır"

"Sanırım nedenini biliyorum."

"yleyse benden fazla şey biliyorsun." Hıstan ellerini yumruk yapmıştı.

"Senden boşanmak istediğinde maddi şeyler istemediğini belirtmişti,sanırım fikrini değiştirmiş."

"Ne gibi"

"Birincisi estetik ameliyat olduğu çok açık ki bu çok pahalı bir ameliyat,ikincisi çok genç yaşta kanser olduğu için doktor ona bunun tekrar olabileceğini söylemiştir.Doktorun nlem olarak diğer gğşsn de aldırmasını söylediğini hepimiz biliyoruz.Bunun için paraya ihtiyaı olabilir."

Andreas korkuyla ürperdi.Olympia onu dehşet içinde bırakan,korkutan bir konuya değinmişti.

"Kanser tekrar ederse gelecekte daha çok sorunla karşılaşması kaçınılmaz.Bir düşünürsen hastane masraflarının inanılmaz boyutlara varacağını anlarsın."

Andreas midesinden yükselen bir sıvının boğazını yaktığını hissetti.

"İkimizde onun paragz biri olmadığını biliyoruz.Senden bir şey almak için asla yalvarmaz.çok gururlu.Aksi halde mahkemenin sonucunu beklemeden gitmezdi.Onun seni terk edip gitmesi toyluğunun sonucu.Ama bu seni şaşırtmamalı...özellikle de onun yaşını düşününce...."

Dominique onu terk etmişti...

Bu onun iini yiyip bitiren bir acıydı.

"Sen sonunda boşanmayı kabul edince sanırım panikledi.önünde uzanan yılları düşününce buraya gelip bakımı ve tıbbi ihtiyaçları için sana bir teklifte bulunmaya karar verdi.Onun tekrar,tekrar hastaneye yatacağını,sürekli kemoterapi göreceğini ve bir sürü ameliyat geçireceğini bir düşünsene...."

Andreas'ın beynine dün gece ki düşünceler şşt.Onu tekrar görmek istemediğini söylediği anda aklından geçenleri hatırladı.

Ya Olympia doğru söylüyorsa?

Ya Dominique'nin daha fazla ameliyat olması gerekiyorsa ve bunu ona söylemeye cesaret edemiyorsa?

"Babası maaşla çalışan bir devlet memuru" diye devam etti Olympia. "un aklından geçenleri tahmin edebiliyordu.Mutlaka senden maddi yardım istemenin daha akıllıca olduğunu düşündü.Şana boşanmayı teklif ederken bu aklına gelmemiş olmalı.Ama olası ameliyatların ve ilaçların faturalarını düşününce...."

"Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Haklısın.Ama inkar etmek bir işe yaramaz Andreas.O bu konularda hep suskun kaldı.Büyük bir ihtimalle hastalığıyla ilgili seninle konuşmak onun için çok zordu."

Andreas Olympia'nın kendinden çok daha fazla şey anladığını kabul etmek zorundaydı. Dominique sağlığı söz konusu olunca onu hemen sustururdu. Bu nedenle Andreas'ın hep çok dikkatli davranması gerekmişti.

Artık o günler geride kalmıştı.

Onu tekrar görmek Andreas'ı sarsmıştı. İstirabı zirveye tırmanmadan önce harekete geçmesi gerekiyordu.

"Ben Atina'ya uçuyorum."

"Onu arayabilirsin ama bulunmak istemedikçe onu bulamayacaksın" diye hatırlattı Olympia.

"Neden yatta benimle kalıp beklemiyorsun? Hazır olduğunda gelecektir. Ne kadar mahcup biri olduğuna biliyorsun. Büyük bir ihtimalle seninle yeniden karşılaşabilme cesaretini toplayana kadar bir yerlerde saklanıyordur."

"Yeterince bekledim."

Onu iskeleye götürecek olan bota bindi. Karaya inince hemen Paul'ü aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Ağzının içinden homurdanarak küfretti. Helikopterin gelmesini beklerken köyün içindeki kahvelerden birine oturarak kahve ısmarladı.

Kahvesinin son damlasını yudumlarken telefon çaldı. Arayanın kim olduğuna bakıp telefonu açtı.

"Tanrı aşkına neler oldu Paul" dedi hışımla.

"Yıllardır senin adına pek çok şeye karar veriyorum Andreas. Ama söz konusu şey karın olunca çok şey soruyorsun. Beni kovmak istiyorsan hiç durma."

Andreas'ın telefonu tutan parmakları kasılmıştı. "O nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sana hasta görünüyor muydu?"

"Hasta mı?" Uzun bir sessizlik oldu. "Hayır ama özel dünyasını kendine saklama konusunda ne kadar usta olduğunu bilirsin."

Andreas derin bir nefes aldı. "Onun Atina'da ne işi olduğunu bilmek senin işindi."

"Ben onun kocası değilim."

"Dominique seni nasıl elde etti."

"Herhalde seni elde ettiği yolla."

Andreas telefonun kapandığını duydu. Olduğu yerde dona kalmıştı.

Paul'ün Dominique konusunda ki sessizliği onu her zaman şaşırtmıştı. Uzun zaman önce arkadaşının onu kendisine uygun bir eş olarak düşünmediğine karar vermişti. Aralarında on yaş olmasını ve başka ülkeden gelmesini Paul'ün onaylamadığını düşünmüştü. Arkadaşını iyi tanımasa Dominique'ye karşı gizli duygular hissettiğini düşünecekti.

O sırada gelen helikopter sesi düşüncelerini böldü. Kahvenin parasını ödedikten sonra helikoptere doğru yürüdü.

Olympia ile konuşmasından beri çok sinirliydi. Pilota dönerek "Mrs. Stematakis sana planlarından bahsetti mi?" diye sordu.

"Hayır efendim. Bunu Bay Paul'e sorarsanız daha iyi olur."

"Seni herhangi bir nedenle ararsa haberim olsun."

Adam başıyla onayladı.

Havalandıktan kısa bir süre sonra Andreas fikrini değiştirdi. Atina'ya gitmeyecekti. "Beni villaya götür" dedi.

Olympia haklıydı. Dominique cesaretini toplamak için oraya gitmişti.

Birazdan onunla yüzleşecek ve ilişkilerinin başından beri tartışmaktan kaçındıkları o acı dolu konu hakkında konuşması için onu zorlayacaktı.

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Haziran 28, 2007, 05:00:12 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Panos Tekstil Stematakis Merkez binasının bulunduğu yere çok yakındı. Dominique taksinin parasını öder ödemez binaya girdi. Onu danışmada karşılayan görevliye "Eğer buradaysa Theo

Panos ile görüşmek istiyorum" dedi.

"Hayır ama onun sekreteriyle konuşabilirsem."

"İsminizi alabilir miyim?"

"Dominique Stematakis."

Andreas'ın ismi danışmada ki kızın dikkatini çekmiş olmalıydı ki telefonda yunanca konuştuğundan sonra ona hemen yolu gösterdi.

Dominique asansörden indiğinde onu Theo karşıladı.Tıpkı Andreas gibi esmerdi ama onun kadar uzun boylu ve yapılı değildi.Ama yeşil takım elbisesi içinde çok yakışıklı görünüyordu.

Theo ciddi bir ifadeyle onu inceledikten sonra "Kelebek kozasından çıkmış"dedi. "Çok,çok güzel görünüyorsun Dominique."

"Teşekkür ederim Theo.Kısıtlı zamanın içinde bana zaman ayırdığın için de ayrıca teşekkür ederim."

"Hadi gel ofisime gidelim.Orada daha rahat konuşabiliriz."

Ofise girdiklerinde deri koltuklara karşılıklı oturdular.Bir süre sessizce birbirlerine baktıktan sonra Theo konuşmaya başladı.

"Peki..Söyle bakalım seni düşman topraklarına getiren şey nedir? Kocanın buraya geldiğinden haberi var mı?"

"Hayır.Gelmek tamamen benim fikrim."

"Theo arkasına yaslandı. "Dinliyorum."

"Olympia ile senin evlilik durumunu öğrenmek istiyorum."

Bu soru karşısında ki adamı çok şaşırtmıştı. "Bilmiyor musun?"

Dominique başını salladı. "Dava sonuçlanmadan mahkemeden ayrılıp doğruca hava alanına gittim.Yani neler olduğunu bilmiyorum.Hava alanından doğruca ailemin yanına gittim.Avukatlarım boşanma kağıtlarını hazırlayıp Andreas'a gönderdiler ama o imzalamadı."

"Yani bunca zamandır boşanmayı kabul etmedi mi?" Adam çok şaşırmıştı.

"İki gün önce Paul'ü bana gönderene kadar evet.Anlaşılan artık özgür olmak istiyor.Bende Paul ile gelip herhangi bir kağıt imzalamadan önce Andreasla konuşmak istedim.Ama yata geldiğimde Olympia'yı bir bebekle buldum.Bana ne bir açıklama yaptı nede bir mazeret gösterdi.Sadece Andreas'ın kısa bir süre sonra yata gelmesini beklediğini söyledi.Bu yüzden sana geldim,gerçekleri öğrenmek için."

Theo doğru eğilerek onun gözlerinin içine baktı. "Kocanın ününü mahvettikten sonra bana inanacak mısın?"

"Evet.Her zaman sana inandım.Biz arkadaştık.Yaşananlar ne kadar korkunç olursa olsun sanırım sen Olympia'yı gerçekten sevdin.Lütfen Theo...neler olduğunu anlat bana."

"Olympia'yı aylardır görmüyorum o yüzden neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.Ama davayı soruyorsan ne o ne de Andreas ilişkileri olduğunu kabul etti.Olympia Plaka'da alışveriş yaparken hastalandığını iddia etti.Ben şehir dışında olduğum içinde Andreas'ı aradığını,Andreas'ta ona dairesine gidip kendisini beklemesini söylediğini anlattı.Bilmediği şey,benim şehir dışında olduğumu söylerken ona yalan söylediğimdi.Ona fark ettirmeden bütün gün onu izledim ve onları birlikte yakaladım.Olympia Andreas'ın yatağındaydı.Hakim iddiamı göze alarak ondan boşanmamı sağladı.Olympia o zamandan beri özgür."

Şimdi şaşıрма sırası Dominique deydi.Olympia bir yıldır özgürse Andreas özgür kalmak için neden bu kadar beklemişti.

"O zaman Olympia'nın hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Peki Ari kimin çocuğu?"

"Benim.Doğumdan sonra DNA testi yaptırdım.

Dominic içinde bir rahatlama hissetti. "Bu doğruysa onların...."

"Hayır.Geç de olsa Olympia'nın benimle evlenme nedenini anladım.Andreas'ı elde edemeyeceğini anlayınca benimle evlendi.Başından beri ona karşı yoğun duygular besliyordu.Onunla ilişkisi olduğunu reddettiğinde ona inanmadım ve sonunda delili elde ettim.

Andreas Theo onları bulduğunda birlikte olduklarını kabul etmişti.Ama Theo'nun düşündüğü gibi değil demişti.

Derin bir nefes aldı.Gerçek görüldüğü gibi değilse bu durumun nasıl bir açıklaması

olabilirdi?Onları bulduğunda Theo'nun nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordu.Karısını başka bir erkeğin yatağında görmek özellikle bu adam en iyi arkadaşlarından biriye,insanı darmadağın ederdi.

"En kötüsünü düşündüğün için seni suçlamıyorum Theo."

"Teşekkür ederim Dominique.Doğrusunu istersen Andreas'tan ayrıldığın zaman senin gücünü takdir etmiştim.Hastalığın ve yaşadıklarından sonra gerçekten takdir edilecek birisin."

"Olympia'ya göre benimle evlendiği için Andreas'ın çok cesur olduğunu düşünüyor muşsun."

Theo'nun yüzünde samimi bir şaşkınlık belirdi. "Cesur mu?"

"Olympia senin böyle dediğini söyledi."

"Yalan söylemiş.Bu konuda çok iyidir.....Yaptığım tek yorum seninle karşılaştığı için Andreas'ın çok şanslı olduğuydu."

Dominique buna inanamıyordu. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Bu kadar inciltici olaylar yaşamana üzuldüm Theo.Ama bir çocuğunuz olduğuna göre görüşmeniz kaçınılmaz."

Theo başını salladı. "Babalık haklarımı onlara verdim."

"Ne?"

"Bu kadar dehşete kapılmana gerek yok.Davadan sonra Olympia bana boşanır boşanmaz Andreas ile evleneceğini ve çocuğu onun büyüteceğini söyledi."

Demek bu yüzden onu yatta görünce yüzünün rengi atmıştı.Andreas ile evlenmeyi düşünüyorsa Dominique buna büyük engeldi.

"Bebek doğana kadar çocuğun hep Andreas'ın olduğunu düşünerek yaşadım.Testleri yaptırıp benim çocuğum olduğunu öğrendiğimde en iyisinin onlara bırakmak olduğuna karar verdim."

"Sen harika birisin.Oğlunun seni tanıyamayacak olması çok üzücü."

Theo kederli bir şekilde gülümsedi. "Ari,hastaneden çıktığından beri Olympia ile Andreas'ın.Onun babası artık Andreas.Ben ömür boyu sürecektir bir savaşın içine giremem."

"Ama bu kararından pişman olabilirsiniz Theo...."

"Olabilir.Ama bir gün evlenmeyi düşünüyorum.Sevgisini sadece bana ve çocuğuna verecek birini.." Bir süre Dominique'yi inceledi. "Andreas bütün bunlara sahip ama farkında değil.Ne aptallık."

Dominique içinde keskin bir acı hissetti.Ortada yanlış olan bir şey vardı.Bir an önce Andreas'ı bulmasa ve konuşmasa patlayacaktı.

"Sorularıma cevap verdiğin için teşekkür ederim Theo.Umarım daha iyi ve çok mutlu olursun."

"Ben de senin mutlu olmanı isterim."

Dominique titreyen bacaklarıyla doğrulurken Theo hemen onun yanına geldi ve asansöre kadar ona eşlik etti.Asansöre binerken "Sen nadir rastlanan bir insansın Dominique" dedi. "İyi şanslar."

Sonra eğilerek onu yanağından öptü.

Asansörün kapısı kapanırken son gördüğü şey Theo'nun yüzünde ki acıydı.

Zakintos'a dönmek için ticari bir helikopter kiralamaya karar verdi ve havaalanına gitti.Aslında Andreas'ın şirketine gidip onun özel helikoterini kullanabilirdi ama Paul'ü daha fazla zor duruma düşürmek istemiyordu.

Villaya döndüğünde Eleni onu rahat ettirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.Havuzda yüzerken yemeğini verandada ki masaya getirmişti.

Dominique yorulana kadar yüzdükten sonra çıkıp saçını havluya sardı ve masaya oturdu.Yemek Dominique'nin en sevdiği deniz ürünlerinden hazırlanmıştı.Yüzmek onu çok acıktırmıştı o yüzden önünde ki her şeyi silip süpürüyordu.İkinci kahvesini yudumlarken bir helikopterin yaklaştığını duydu.

Kalbi sıkıştı.

Gelen Paul müydü?

Andreas'ın verdiği başka bir görevi mi yerine getiriyordu?

Acaba kocası kontrolü kendi eline mi almaya karar vermişti? Yanında Olympia ve bebeği mi getirmişti?

Gelenleri görmek için acele etmesine rağmen masadan kalkmak için kendini zorladı.

İlk olarak Andreas'ı gördü.Beş renkli bir pantolonu ve siyah gömleği ile nefes kesici şekilde

yakışıklı görünüyordu.Olympia onunla birlikte değildi.

Andreas masaya doğru geldi ve onun karşısında ki sandalyelerden birine oturdu.

"Bugün nereye gittin?"

"Birini ziyaret etmem gerekiyordu."

"Paul'e bir şey söylememişsin."

"Bu onu ilgilendirmiyordu."

Andreas öfkeli gözlerle onu süzdü. "Tanıdığım biri miydi?"

"Fark eder mi?"

"Dominique" Sesi öfkeli çıkmıştı. "Doktora mı gittin?"

"Hayır..." Bu soruya çok şaşırmıştı.

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum.New York'tan ayrılmadan önce bütün kontrollerimi yaptırmıştım.Bana inanmıyorsan Dr. Canfield'i ara ve öğren."

^Dominique onun kafasında bir şeyleri hesap ettiğini anlamıştı. "Eğer bu doğru ise görmeye gidebileceğin bir kişi kalıyor.Theo'ya gittin değil mi?"

Dominique yüzünün kızardığını hissetti.

"Yüzünün haline bakılırsa haklıyım.Ne yaptığının farkında mısınız?"

"Bunda bu kadar korkunç olan ne var?Bazı cevaplar alabileceğim biriyle konuşmam gerekliydi."

"Yani benim yerime düşmanıma gittin."

"Of Andreas!Dün akşam niyetini çok açık ifade etmiştin.Davada ne olup bittiğini öğrenebileceğim birine gitmekten başka çarem yoktu."

"Avukatım sana bir nüsha göndermişti."

"Biliyorum ama bir türlü onları okuyamadım."

Andreas ağzının içinde söylenerek alnına bir yumruk indirdi.Dominique onu seyrederken,birden hala başında havlu olduğunu hatırladı.Ani bir hareketle havluyu çekti.

Andreas'ın bakışları onun düzeltmeye gerek görmediği nemli saçlarında dolaştı. "Demek kendi kocana gelmek yerine Theo'nun anlatacaklarına inanabileceğine karar verdin?" Çok öfkeli olduğu belli oluyordu.

Dominique umursamaz bir tavırla omzunu silkti. "Olympia ve bebeği yattayken seninle özel konuşabilmemiz mümkün değildi."

Andreas yine küfrederek veranda da dolaşmaya başladı. "Sana Ari'nin benim çocuğum olduğunu mu söyledi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse hayır."

Andreas durarak düşünceli gözlerle ona baktı. "Ve sen bunu doğru olarak kabul ettin öyle mi?"

"Evet"

"Ama senden bana güvenmeni istediğimde bunu yapmamıştın." Bakışları buz gibiydi.

Dominique yerinde oturarak çaresizce ona baktı.Bir yıl geçmesine rağmen onu hala ilk günkü gibi seviyordu.Şimdi burada karşılıklı oturuyorlardı ama sanki her ana birbirlerinin boğazına atılacakmış gibi.....

Konuşacak gücü bulunca "Bu uzun zaman önceydi" dedi.

"Evet öyle uzun ki bana gelmek yerine ona gittin."

Dominique derin bir nefes aldı.Nasıl olduysa konuşmaları Andreas'ın onu azarladığı bir hale dönüşmüştü ve bu Dominique'nin isteyeceği an son şeydi.

"Yatta beni bir daha görmek istemediğini söyledin." Nefes almak için biraz çaba sarf etmesi gerekti. "Ben de bana yol gösterecek diğer yola gittim."

Andreas inleyince Dominique bilmediği bir şekilde ürperdi."

"Yani şimdi gerçeği bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Lütfen Andreas.Konuyu Theo'dan uzaklaştırabilir miyiz? Benim sana sormak zorunda olduğum şeyler var."

Andreas'ın yüzü asıldı. "Neler olduğunu zaten biliyorum.Tıbbi masraflarını karşılamam için bana rica da bulunmana gerek yoktu.Seni böyle bir şeyden mahrum bırakmayacağımı bilmen gerekir." Bu adam neden bahsediyordu?

"Boşanma kağıtlarını imzalamadan istediğin şeyi ekleyebilirsin.Bunu bana dün akşam neden söylemediğini anlamıyorum.Paul istediğin şeyi ayarlayabilirdi."

Dominique tırnaklarının eline battığını hissediyordu. "Sana söyleme istediğim şey hastane masraflarım değildi.Onları zaten sigortam karşıladı ve karşılayacak."

"Peki neden geldin?"

"Paul yanıma geldiğinde artık senin boşanmaya hazır olduğunu anladım.Bu senin Olympia ile evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Andreas'ın ağzı gerildi. "Evet dersem sen de benim yaptığım gibi boşanmayı uzatmayamı çalışacaksın?"

"Bu çok kaba bir soru...."

"Bu kelimenin anlamını bana sen öğrettin."

"Andreas..." Dominique ona yalvarmak üzereyken onun gözlerinde ki öfkeyi gördü ve sustu.Andreas'ın kaşı alaycı bir şekilde kalkmıştı. "Bu duygu gösterisinin nedeni ne? Oysa bir yıl önce arkana bile bakmadan beni terk ettin."

Dominique sakın davranmaya çalışarak fısıldadı. "Tabi senin yolunda durmayacağım..."

Andreas'ın ağzı sert bir çizgi halini almıştı. "Öyleyse hemen sana kağıtları getireyim" dedi ve villaya doğru ilerledi.

"Bekle...."

Andreas dönerek ona baktı. "Şimdi ne var?"

"Onları imzalayacağım ama önce konuşabileceğimizi umuyordum."

"Yaptığımız bu değil mi?"

Onun bu duygusuz tavrı Dominique'yi paramparça ediyordu ama yine de ayağını sımsıkı yere bastı. "Lüften Andreas.Bu kadar yolu seni görmek için geldim."

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Haziran 29, 2007, 01:19:19 ÖS

"Bu koşullar altında bir telefon etmende yeterli olurdu."

"Evliliğimiz gibi çok önemli bir konuyu telefonda konuşamazdık."

"Önemli mi?" diye onunla alay etti Andreas. "Geri gelmeyecek o kadar değerli bir seneden sonra bu kelimeyi nasıl ağzına alabiliyorsun?"

"Yaptıklarımı biliyorum ama nedenleri var.Beni bir dinlersen...."

"Benden tam olarak ne istiyorsun?" diye onun sözünü kesti Andreas.

İşte olmuştu.

Dominique saçlarını geriye atarak derin bir nefes aldı. " Bir ay süresince birlikte yaşamamızı ve hala eskisi gibi anlaşıp anlaşmadığımızı görmek istiyorum."

Andreas duyduklarına inanamıyormuş gibi bir süre onu izledi.Siyah bakışları onu titretene kadar bedeninde gezdirdi.

"Bu fikrin sana ters geldiği açık" diye mırıldandı Dominique.Andreas'ın ağzının içinden homurdanması onun daha kararlı davranmasına neden oldu. "Bütün bir hayatı düşünürsen otuz gün fazla bir kayıp sayılmaz.Eğer durum iyi gitmezse hayatımızın kalanını ayrı ayrı devam ettiririz."

"Tabi hamile kalmazsan" Andreas'ın yanıtı o kadar çabuk gelmişti ki Dominique ona kuşkuyla baktı. "Bir bebek sahibi olmadan kanserin tekrarlamasından mı korkuyorsun?Hepsi bu yüzden mi?Anne olabilmek için mi bir aylık denemeyi istiyorsun?"

"Andreas...tabi ki değil.İstesem bile doğurgan bir yapım olmadığını biliyorum.Kanser tedavisinden sonra aldığım on kilo hiçbir şeyin garantisi değil."

Andreas elini siyah saçlarında gezdirdi. "İkimizin arasında ki güven tamamen bitti Dominique."

Dominique'nin gözleri akıtamadığı yaşlar yüzünden yanıyordu. "Bu yüzden tekrar denemek istiyorum.Geçmişimiz yokmuş gibi davranabiliriz.Birbirimizi yeni tanıyormuş gibi...."

"Bu mümkün mü?"

Dominique çenesini dikleştirdi. "Bunun bir meydan okuma olduğunun farkındayım ve sen böyle durumda asla geri çekilmezsin."

Andreas'ın bakışlarında tehlikeli pırıltılar vardı. "İşler zora girdiğinde evliliğimizi yılıp gittin" dedi suçlayarak. "Yine zor günler olacak."

"Olympia'dan mı bahsediyorsun?"

Andreas'ın yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

"Ona karşı olan duygularını biliyorum.Tabi onun sana karşı duygularını da.O senin hayatının vazgeçilmezlerinden biri.Senden tek istediğim şey onun yatağından otuz gün uzak durman...Çok şey istiyorsam söyle.Seni tek elle alkışlayamam."

"Ben de"

"Bu kelime Dominique'yi irkti. "Ne demek istiyorsun?"

"Kısa evliliğimiz içinde unuttuğun başka şeylerde olmuştu.Şuan da önemli iş görüşmelerimin ortasındayım.Bu da ayın büyük bir çoğunluğunu Atina'da geçireceğim demek."

"Diğer bir deyişle daha önce olduğu gibi sana sıkıntı kaynağı olacağım."

"Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu.Büroda geçirdiğin uzun saatler,gece çalışmaları ve uzun sessizlikler..bunu senin adına anlatıyordu."

Andreas tekrar gözleriyle ona bakınca Dominique sustu. "Hatırladığım kadarıyla Atina'da kalmayı sevmiyor ve Zakintos'ta kalmayı tercih ediyordun.Bu açıdan bakınca bile birlikte olmamız çok zor."

"Doğru.Şehirde kalmayı sevmiyordum.Çünkü orada kocamı başkalarıyla paylaşmak zorunda kalıyordum.Sana çocukça gelebilir ama balayımız o kadar güzeldi ki hiç bitmesin istiyordum."

"Benim farklı mı düşündüğümü sanıyorsun?"

İşte Dominique bu yüzden Yunanistena'a gelmişti.Bu sorunun cevabını bulabilmek için.

Dominique derin bir nefes aldı. " Sen genç,sadece kendi mutluluğunu düşünen,daha büyümemiş biriyle evlenmiştin."

Andreas'ın ifadesi hala çok sertti. "Sadece bir yıl geçti.Şimdi yirmi üç yaşında olman neyi değiştirir?"

Onun gözlerinde ki öfke ve alay Dominique'nin cesaretini hala kırabilirdi. " Eğer istersen ikimiz birlikte öğrenebiliriz.Düşünmek için yirmi dört saat ister misin?"

"Bakıyorum kaçmak için kendine yeteri kadar zaman veriyorsun."

Dominique onun bu sözleriyle artık yapabilecek bir şey olmadığını anlamıştı.Onun Sert zırhında küçük bir delik bile açamamıştı.Biraktığı hasar çok büyüktü.Bir sene önce onu yapayalnız bırakmıştı.Medya'nın aç kurtlar gibi onun üzerine gittiği ve Andreas'ı parçaladığı belli oluyordu.

"Buna gerek yok.Senden kaçmak isteseydim buraya hiç gelmezdim." Ayağa kalkarak Andreas'ın gözlerini içine baktı. "Madem boşanmak istiyorsun.Pekala.Senden boşanacağım.Pilota yarın sabaha burada olmasını söyler misin?Kağıtları imzaladıktan sonra söz verdiğim gibi sonsuza kadar hayatından çıkacağım."

Eve doğru ilerlerken Andreas'ın bikinili vücudunu incelediğini hissedince daha emin adımlarla yürümeye başladı.İçten içe az da olsa onun dikkatini çekmekten memnundu.En azından yarın onu gönderdikten sonra bu görüntüsü aklında kazılı olacaktı.

Kaldığı konuk odasının kapısını açarken onun sesini duydu. "Yanlış odaya gidiyorsun."

Dominique onun kendisini izlediğini anlamamıştı.Şaşkınlıkla ona döndüğünde Andreas'ın kendisini izlediğini fark etti. " Yatak odası koridorun diğer ucunda."

Kulaklarına inanamıyordu.Andreas otuz günlük deneme süresinin bu gün başladığını söylüyordu.

Kalbi deli gibi atıyordu.Sakinleşmeye çalışarak "Konuk odasından eşyalarımı alayım" dedi.

Andreas belli belirsiz başını sallayarak onu onayladı. "Sen bunu yaparken bende birkaç telefon görüşmesi yapayım.Daha sonra sana katılırım."

"Öyleyse birkaç dakika sonra görüşürüz."

"Dominique..."

Onun ismini söyleyişi bile bedenini titretmeye yetiyordu. "Evet"

"Seni uyarıyorum.Bu süreyi bir gün bile fazla sürdürmeyeceğim."

"Dürüst olmak gerekirse Andreas beni hemen bu adadan kovalayacağını düşünmüştüm."

Dominique onun dişlerini gıcırdatarak villanın diğer köşesine gidişini seyretti.

Andreas'ın bu teklifi kabul etmesinin tek nedeni aralarında ki her şeyin artık bittiğine inanmasıydı.Ama bu Dominique için büyük bir adımdı.

Andreas fikrini değiştirmeden hemen eşyalarını toplayarak birlikte paylaşacakları odaya gitti.Önlerinde uzanan gecenin heyecanını şimdiden yaşıyordu.

Vakit kaybetmeden hemen duşunu alıp yatak odasına geri döndü.Bu odada kocasıyla beraber

tutkulu geceler geçirmişlerdi,ama bu gece diğerlerinden farklı olacaktı. Cüzdanından elmas yüzüğünü çıkararak parmağına taktı.Yunanistan dan ayrıldığından beri bunu takmamıştı ve kendini çıplak hissetmişti. Yatağın baş ucunda ki lambayı yakarak yatağa uzandı.Üzerine hiçbir şey giymemişti.Evlilikleri süresince hiç çıplak yatmamıştı.Hatta bikinisinin üstüne bile tişört giyerdi. Her zaman ışıkların kapalı olması konusunda ısrar ederdi.Andreas yara izini görmeyince kendini daha arzu edeceğini düşünürdü. Andreas bu konuda her zaman anlayışlı olmuş,onun istemediği şeyleri yapmaya zorlamamıştı.Düğün gecesinde dudaklarını yara izinde gezdirdiğinde bunu bir daha yapmamasını söylemiş Andreas'da onun bu isteğine saygı göstermişti. Düğünden önce Olympia'nın kasıtlı olarak ona böyle laflar söylediğini şimdi anlıyordu.Bu gün Theo ile konuştuktan sonra onun yalan söylediğini biliyor ve onu anlıyordu.Dominique'nin durumuna rağmen Andreas'ın onu istemesini kaldıramamıştı. Andreas'ın kendisini istediğine o da pek inanmamıştı.Andreas'la seviştikten sonra ona acıdığını düşünerek ağladığı geceleri hatırladı. Andreas'ı terk edip New York'ta gördüğü psikolojik tedavi bu sorunları aşmasına yardım etmişti.Kendisi ile olan sorunlarını çözdükten sonra estetik ameliyat olmuştu. Hayatında ilk kez Andreas ile olmaktan korkmuyordu.Aralarında yasaklar olmayacaktı.Onunla yüzünü ve gözlerini görerek sevişecekti. Ama her şeyden önce onun güvenini tekrar kazanmak zorundaydı.Bu olmadan evliliklerini sağlam temeller üzerine oturtamazlardı. Yatakta dönerek Andreas'ı beklemeye başladı.

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters
Gönderen: monalizasmile üzerinde Haziran 29, 2007, 04:25:39 ÖS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Andreas havuzda son bir tur daha attıktan sonra çıktı ve Olympia'ya telefon açtı. "Senden haber almayı bekliyordum Dominique'yi buldun mu?" Olympia'nun anlayışlı ve ilgili olduğunu biliyordu ama Dominique'yi onunla tartışmak istemiyordu. "Evet" "Sanırım her şeyi hallettin.Şuanda Bosna'ya dönüyor olmalı." Bütün varsayımların yanlış. Dominique'nin ettiği taklif onun para isteyeceği konusunda ki bütün teorilerini çürütüyordu.Ayrıldığı eşinin yanına gitmeden kafasında kileri dağıtmak için yüzmeye ihtiyaç duymuştu. "Olympia..." "Bana böyle seslendiğinde yanlış giden bir şey var demektir.Ne oldu?" "Bir süre seninle ve Ari ile birlikte olamayacağım.Ama istediğin kadar yatta kalıp keyfine bakabilirsin.İstediğin zaman da Zakintos'a gelip kalabilirsin.Bir şeye ihtiyacın olursa da Paul sana yardımcı olur." "Çok cömertsin Andreas.Galiba işinde çözümlemen gereken bir sorun çıktı." "Hayır bu özel." "Anlıyorum.Peki bir daha ne zaman bir araya gelebiliriz?" "Emin değilim.Belki önümüzde ki ay." "Önümüzde ki ay mı? Ne oldu?" Dominique hayatına geri dönmüştü.Olan buydu. "Evliliğimi kurtarmaya karar verdim." Uzun süren bir sessizlikten sonra Olympia konuştu. "Yeniden hastalanmış mı? Senin yardımına mı ihtiyacı var?" Andreas öfkeyle kaşlarını çattı. "Hastaysa onun yanında olacağım." "İkinci kez incinmenden korkuyorum." "Bunun için endişelenmeyi bana bırak."

"Ari seni özleyecek."

"Onu görmek için zaman ayırmaya çalışacağım.İyi geceler Olympia."

Pantolonunu giyerek etraftaki eşyalarını toplayıp yatak odasına doğru yürümeye başladı.

İçeri girdiğinde Dominique'nin çarşafı üzerine çekmiş halde uyanık kendini beklerken bulunca çok şaşırıldı.Üstelik yatağın yanında ki ışık açıktı.Görebildiği kadarıyla Dominique tamamen çıplaktı ve nikah yüzüğünü takmıştı.

Kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Gelmeyeceğinden korkuyordum" dedi Dominique boğuk bir sesle.

Bu yorumda Dominique için ilkti.Evlilikleri boyunca onunla yatmak istediğini asla açıkça dile getirmemişti.

Bu gece her şey çok farklıydı.

Beyaz teni ve yastığa yayılmış sarı saçlarıyla öyle güzel görünüyordu ki....Andreas daha önce bu kadar güzel bir kadın görmemişti.

Onun bedeninde yeniden kanser hücrelerinin belireceğini düşününce midesine kramplar giriyordu.

"Fazla gecikmem" diyerek banyoya yöneldi.

Onu görmek bedeninin titremesine neden olmuştu.Bacakları onu güclükle taşıyordu.Fiziksel bir etkinin içinde olduğunu biliyordu.Belki de çok güzel bir rüya görüyordu.Bu rüyadan uyanıp kendini yapayalnız bulmaktan öylesine korkuyordu ki.....Rekor denecek kadar bir sürede duşunu alıp saçını kuruttu.Bornozunu giyerek yatak odasına girdi.

Dominique'nin dudaklarında bir gülümsemeyle hala orada olduğunu görünce nefes almakta zorlandı.Dominique'nin yüzünde hiçbir tereddüt yoktu.

Eğer değiştiğini kanıtlamaya çalışıyorsa bunu başarmıştı.Andreas kendini hiç bu kadar sinirli hissetmemişti.Onu gören biri sevgilisinin kollarında ilk gecesini geçirecek toy bir delikanlı olduğunu sanabilirdi.

"Hayır yapma" dedi Dominique onun ışığı söndürmek için eğildiğini görünce. "Seni seyretmek istiyorum."

Andreas onun sözleriyle birden durdu.Kalbi sıkışıyordu.

"Kazadan sonra uyanıp seni gördüğümde senin dünyanın en yakışıklı erkeği olduğunu düşünmüştüm.Senin gibi birinin var olabileceğini hiç düşünmemiştim.Hep sana bakmaktan sakındım.Evlendiğimizde bile sana bakmaya korkuyordum.Çünkü sana yalvardığımı....düşünmeni istemiyordum."

"Bana yalvarmak mı? Ne için?"

"Benimle sevişmen için."

Andreas duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. "Seninle sevişmem için bana yalvarmana ihtiyaç duysaydım seninle evlenmezdim."

Dominique'nin dudakları titredi. "Ben...buna inanmak istedim.Ama ne zaman aynada kendime baksam ölmek istedim.Kocam söyle dursun herhengi bir erkeği bile memnun edemeyeceğimi biliyordum."

Andreas uyuşmuş gibi yatağın kenarına çöktü. " Peki benim sana karşı olan öekimimş nasıl açıklıyordun?"ü

Dominique dikkatle Andreas'ın gözlerinin içine baktı. "Sen her zaman çok iyi ve merhametli biriydin Andreas.Kazada bayıldığımda yara izimi gördün.Senin ne kadar onurlu olduğunu ve kanserle savaştığım için beni bir kahraman gibi gördüğünü biliyorum."

Andreas öfkeli bir şekilde sordu. "Yani bütün bunlardan sırf sana üzülüğüm için evlenme teklifi yaptığım sonucunu çıkardın öyle mi?"

"Sadece bu değil.hala kız kardeşinin yasını tutuyordun.İkini birbirinize çok yakındınız.Ailen paramparça olmuştu.Sanırım çaresizlik ve kader duygularıyla bana yaklaştığını düşündüm.Yani beni yardıma ihtiyaç duyan biri olarak gördüğüne inandım."

Andreas ağzının içinden bir küfür savurup ayağa kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Böyle düşündüysen evliliğimizin bu kadar uzun sürmesi bile bir mucize."

"Haklısın" diye mırıldandı Dominique. " "Geçen bir sene içinde bunu öğrendim.Tam bir korkak gibi senden kaçtım.Oysa kalıp savaşmam gerektiğini ve kendimle barışık olmam gerektiğini geçen yıl gittiğim psikiyatri terapilerinde öğrendim..."

"Terapi mi?"

"Evet.İkimiz de buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorduk. O yüzden bu kadar şok olmana gerek yok."

"Şok olmadım."

"Öyleyse biraz şaşırдын."

"Şaşırdığım tek şey,daha fazla ameliyat olma ihtimalin varken bunu kendine nasıl yapabildiğin."

On iki ay boyunca kendini ondan mahrum etmişti.

"Terapiye gitmeseydim sanırım estetik ameliyat olmaya karar veremezdim.Dokto iyi iş çıkardı.Farkı sadece kocamın anlayabileceğini söyledi."

Onun durumuyla dalga geçmesi Andreas'ı dehşete düşürmüştü.

Onun cesareti gözlerinde akitamadığı yaşların dolmasına neden olmuştu.

"Dominique...."

"Sanırım kocamın dili tutuldu.Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu merak ediyorum."Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle ona bakınca Andreas bir senedir görmediği gamzesine sevgiyle baktı.

"Yatağa gel"dedi Dominique ona uzanarak. "Bu günü uzun zamandır bekliyorum."

Andreas kalbinin göğsünden fırlayacağını hissediyordu.Bornozunu çıkartıp tenkinli bir şekilde yatağa uzandı. "Önce seni seyretmek istiyorum."

Dominique kollarını ona dolayarak,dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde yüzünde dolaştırdı.

"Yakalamamız gereken koca bir yıl var.Bütün gecemizi alabilir."

Aralarında her zaman tutkulu bir sevişme olmuştu.Ama bu kez Dominique'de ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

Korkusuzca birbirlerinin gözlerinin içine bakarak birlikte hareket etmeye,tek bir beden gibi hareket etmeye başladılar.

Dominique şafak sökmeden önce uyandığında kendini çok mutlu hissediyordu.Kolları otomatik olarak dün gece onu çok mutlu eden adama gitti ama Andreas yerinde yoktu.Yüzüne düşen saçlarını kaldırıp bakınca onu pencerenin yanında durmuş dışarıyı seyrettiğini gördü.

Sessizce yataktan kalkarak ona yaklaştı ve beline sarıldı.Parmaklarının ucunda yükselerek ensesinden öptü ve "Günaydın" diyerek fısıldadı.

Andreas ona dönerek ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Terapi sırasında öğrendiği en önemli şey,her şeyi olabildiğince açık bir şekilde ortaya koyması gerektiği idi.Ortada yanlış anlamaya neden olacak bir şey kalmamalıydı.

"Uyandırmadın.Ben uyandım.Kendimi kocamın kolları arasına atmaya çok istekliydim ama sen orada değildin.Kafanın içinde bir şeyler olduğu çok açık.Hadi konuşalım."

"Şimdi olmaz."

"Evet" diye ısrar etti Dominique. "Şimdi."

Andreas'ın yüzünün karardığını görünce devam etti. "Daha önce yaşadıklarımızın bize ne kadar acı verdiğini gördük.Andreas ben korkup kaçtım ve saklandım.Sense geri çekilip sessiz kaldın,bunun tekrar olmasını istemiyorum.Şimdi çok büyük sorunlara yol açacağını bilsen bile canını sıkın şeyi söyle."

Andreas'ın yüz kaslarının gerildiğini loş ışıktaki bile görebiliyordu. "Yunanistan'a gelmeden önce doktora gittiğini söylemişsin."

"Evet"

"Dr. Canfield dediğin kişi plastik cerrah mı?"

"Evet.Bana sağlam raporu verdi."

Andreas endişeyle alnını sıvazladı. "Peki ya kanser uzmanı?"

"Dr. Josephson'a da görüldüm.Artık tamamen kanserden kurtuldum."

Andreas gözlerini kısarak ona baktı. "Bana yalan söylemiyorsun ya?"

"Bunu neden yapayım.Ne amacım olabilir?Senin bildiğin gibi her ay test yaptırmak zorundayım.Bundan sonra doktora birlikte gideriz.Sonuçları kendi kulağınla duyarsın."

Andreas derin bir nefes aldı.

"Dr. Josaphson önlem olarak diğer göğsünün de alınmasını önerdi mi?"

"Hayır..." Dominique şaşkınlıkla başını salladı. "Benin durumumda bunun gerekli olduğunu düşünmüyor."

"Belki başka bir doktora daha gitsen iyi olur."

"Tama birlikte gideriz." Dominique elinden geldiğince onu yatıştırmaya çalışıyordu.Ama kocasının yüzünde ki endişeli ifade hala silinmemişti.

"Başka ne için endişeleniyorsun?" Yanılmıyorsa kocasının rengi solmuştu.

"Ayrılmamızdan önce her zaman önlem alıyordum."

"Doğru..Peki dün akşam ne oldu?"

Andreas'ın elleri onun omzunu kavradı. "Ne olduğunu biliyorsun...Aklımı kaybettim."

"Andreas Stematakis senin gibi birinin böyle vahşi ve sorumsuzca bir şey yaptığını düşününce...."

Dominique gülümseyerek ona baktı. "Sanırım bu hayatım boyunca alabileceğim en güzel iltifat."

"Bu şaka yapılacak bir konu değil Dominique.Ya hamile kalırsan?"

Dominique ciddileşerek ona baktı. "'Evliliğimizin sürmeyeceği konusunda ikna olduğunda bu endişeni anlarım."

"Sorunun bu olmadığını sende iyi biliyorsun.Ben senin sağlığını düşünüyorum."

"Evlenden önce bu konuşmayı yapmıştık.Doktor bebek yapmayı denemememiz için hiçbir neden olmadığını söylüyor.Kanser binde bir ihtimalle hamileliği etkiliyormuş."

Andreas'ın onu tutan elleri kasılmıştı.

"İstatistiklerin ne söylediğini biliyorum ama biz burada senden bahsediyoruz."

"Eğer bana şu ertesi gün haplarımdan almamı söylüyorsan o zaman evliliğimiz gerçekten bitmiş demektir.Çünkü asla ve asla bebeğime zarar verecek bir şey yapmayacağım."

"Ama hayatın tehlikede olabilir."

Dominique Andreas'ın hiçbir şeyden korkmadığını düşünürdü,oysa şimdi onun sesinde ki korkuyu hissedebiliyordu.

"Uzun bir süre ölmeyeceğim,Andreas geçen sene doktorları endişelendiren tek şey fazla zayıf olmamdı.Ama artık mükemmel bir kilodayım ve ortada bir sorun yokken endişelenmeye hiç niyetim yok.Şimdi neden yatağa dönüp kalan vaktimizi daha iyi bir şey yaparak geçirmiyoruz?"

"Ciddi ol" diye fısıldadı Andreas.

"Çok ciddiym." Dominique alaycı bir şekilde ona baktıktan sonra arkasını dönüp yatağa doğru koştu.

Andreas onun oyununa katılarak arkasından gitti ve onu yastıkların üzerine yatırdı.Dudaklarının arasında sadece birkaç cm mesafe vardı.

Dominique meydan okuyan bir şekilde onun gözlerinin içine baktı. "Yaşlı bir adam için oldukça hızlı hareket ediyorsun.Bunu biliyor muydun?"

"Yaşlı mı?" diye inledi Andreas. "Sana yaşlının ne demek olduğunu göstereceğim."

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Haziran 29, 2007, 04:41:00 ÖS

Üç saat sonra ilk uyanan Dominique oldu.Ona sıkıca sarılan kolların arasından yavaşça sıyrılıp yataktan katlı.Andreas onunla ilkel bir açlıkla sevişmişti.Doğal olarak şimdi de uykuya ihtiyacı vardı.

Bitkin bir halde yatan kocasına baktı.Yatağında yapacağı bir kahvaltı onu kendine getirirdi.

Hemen bir duş alıp üzerini giydi.Sonra aceleyle mutfaka inip Eleni'nin yardımıyla kahvaltıyı hazırladı.Odaya geri döndüğünde elinde iştah açıcı bir tepsi taşıyordu.Yatağa yaklaştığı sırada Andreas'ın gözlerini açması Dominique'i çok mutlu etti.

"Hadi otur sana servis yapacağım."

Andreas bütün dişlerini gösterip gülümsedi.Söz dinleyip oturunca Dominique tepsiyi onun kucağına koydu.

"Anna'nın böyle yemek pişirebildiğini bilmiyordum."

"Anna değil ben yaptım."

Andreas'ın şaşkınlık dolu bakışları yüzünde dolaştı.

"Endişelenme Eleni ile her yeri temizledik.Yani kimsenin duyguları incinmeyecek."

Dominique onun arkasını yastıklarla destekleyerek kendi tabağını aldı.Andreas'ın nefes almadan tostunu ve yumurtasını yiyip,meyve suyunu içmesini sevinçle seyrediyordu.

"Çok garip" dedi kendi meyve suyunu yudumlarken. "Eleni senin artık hiç iştahın olmadığını söylemişti.Oysa bana hiç öyle görünmüyor.Doğrusu yaşlı bir adam için beni hiç ummadığım şekillerde şaşırttın."

Andreas ondan yana bir bakış fırlattı. "Sende çocuk yaşta bir gelin için sürpriz hazırlamak konusunda fena sayılmazsın."

"Öyleyse bu durumda doktora gidip kalbini kontrol ettirmen iyi olabilir."

Andreas birden onu kollarının arasına alınca Dominique kahkahalarla gülmeye başladı.İkisi de nefes nefese kalmışlardı.

"Kahvaltı için teşekkür ederim.En az senin kadar lezzetliydi."

"Demek benim lezzetli olduğumu düşünüyorsun.Peki bu Yunanca da nasıl söylenir."

"Bunu daha sonra sor" diye mırıldandı Andreas dudaklarını onun ağzının kenarında gezdirirken.

"Şimdi yapacak daha önemli işlerim var."

"Tepsiye dikkat et."

Ama Dominique çok geö kalmıştı.Düşen tabak ve bardakların sesiyle irkildi.

"Dur" dedi yataktan kalkmak üzere olan Andreas'a. "Ayağını kesebilirsin ben toplarım."

"Bırak" dedi Andreas onu yatağa çekmeye çalışarak. "Hizmetçiler daha sonra onunla ilgilenirler."

"Kendi hataları olmayan bir şeyle ilgilenmek zorunda değiller."

"Onlara bunun için para ödüyorum."

"Onlara muntazaman işlerini yapmaları için para ödüyorsun."

"Bu tür beklenmedik kazalarda onların işleri arasında."

Bu konuyu daha önce de tartışmışlardı.

"Özür dilerim." Onun yanaklarını okşayarak devam etti. "Ben etrafımda hizmetöilerle büyümedim.İlk tepkim kendi işimi yapmak oluyor." Onun parlayan siyah gözlerinin içine baktı.

"Senin için bir şeyler yapmayı çok seviyorum.Ama seni senin hayatını rahatsız edecekse yapmam."

Andreas'ın göğsü görünür bir şekilde havalandı. "O zaman bu konuda bir şeyler yapalım.Karımın benim için bir şeyler yapmasını seviyorum.Özellikle...."

O sırada çalan telefon Andreas'ın konuşmasını böldü.

"Büyük ihtimalle Eleni'dir.Önemli bir şey olmasa bizi rahatsız etmezdi." Dominique'i yakınında tutarak yatağın yanında ki telefona uzandı.

Konuşma kısa sürmüştü Ama Dominique onun çatılan kaşlarından yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlamıştı.

Andreas Dominique ile yaşadığı mucizenin sadece on iki saat sürdüğünü düşünüyordu.Evlilikleri hala çok hassas bir çizgideydi ve henüz konuşamadıkları bir çok şey vardı.

Bu telefon konuşması onu gerçeğe döndürmüştü.Geçen sene çektiği acılar hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar büyüktü ve bunları tekrar yaşamak istemiyordu.

Telefonu kapar kapamaz "Ziyaretçilerimiz var" dedi.

"Kim?"

"Paul,Olympia ve Ari'nin yerleşmesine yardım ediyor.Bu onun tatili.Atina'ya dönmek zorunda olduğumda ona istediği zaman villayı ve yatı kullanabileceğini söylemiştim."

Andreas dikkatle onun menekşe rengi gözlerine bakarak bu haberle onların gölgelenmesini bekledi.Ama şaşırtıcı bir şekilde Dominique'nin gözleri aynı şekilde bakmaya devam ediyordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi sen tanıdığım en cömert,en nazık,en merhametli insansın.Ben Olympia ile Ari'ye yardım ederken,sen de acele et ve duş al.Ama lütfen benim tarafımdan kalk.Kalbin ce kesik ayakların için seni doktora götürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Dominique yatak odasından çıkmadan önce ona tutkulu bir öpücük verdi.Andreas onun verdiği cevabın şaşkınlığıyla bakakalmıştı.Karısı gerçekten çok değişmişti.

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 02, 2007, 10:23:11 ÖÖ

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dominique villanın penceresinden Paul'un helikopterden bir yığın eşya taşıdığını

görebiliyordu.Aceyleyle dışarı çıktı.

"Merhaba Paul.Nasıl yardım edebilirim?"

Paul bakışlarını onun yüzünde ve at kuyruğu yaptığı saçlarında gezdirdi.Onun yeni görünümünün verdiği şaşkınlığın devam ettiği belliydi. "Bu sonuncusu"

"Şu kolunun altındakini almama izin ver" Dominique onun tuttuğu plastik tutacağı aldı.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Eleni onları girişte karşıladı. "Olympia'yı pembe odaya yerleştirdim.Şimdi küçük için mutfakta süt ısıtıyor."

"Harika.Hadi gel Paul.Biz de Ari'nin yatağını yapalım."

"Ben çoktan yaptım."

"Biliyor musun sen bir harikasin."

Paul gülümseyince çok yakışıklı göründü.Andreas'a göre bir çok kadınla ilişkisi olmuş,ama hiç biri sonuca varamamıştı.

Yatak odasına girdiklerinde Ari yatakta ayak parmaklarıyla oynuyordu ama Dominique'yi görünce küçük yüzü kıvrıştı.

"Onun üzerinde kötü etki yaratıyorum" dedi Dominique. "Geçan gün de aynı şey oldu."

"Seni tanımadığı içindir.Gel Ari." Paul Yunanca bir şey söyleyip kucağına alınca küçük çocuk hemen sustu.Ama hala Dominique'ye düşmanca bakıyordu.

"Vay..vay Paul amca." Dominique ona takılmaya bayılıyordu. "Bu konuda uzman olacağın kimin aklına gelirdi?"

"Paul'ün bir sürü gizli yeteneği vardır."

Dominique arkasına dönünce yeni tıraş olmuş kocasıyla göz göze geldi.Andreas'ın üzerinde beyaz bir pantolon ve gemici mavi renkli polo yakalı bir tişört vardı.Onun güçlü yüzüne bakmak bile nefesini kesiyordu.

Bakışları Paul'e döndüğünde onun kızardığını gördü.Onun bu kadar utangaç ve sevimli bir olduğunu daha önce nasıl anlayamamıştı.Anlaşılan geçmişte bıraktığı bir yıl ona her şeye ikinci kez bakmasını öğretmişti.Paul küçük çocuğu oyun bahçesine bırakınca Dominique küçük çocuğu dikkatlice incelemeye başladı.Theo'nun onunla bağıni kesmesi ne kadar kötüydü.Her çocuğun bir babaya ihtiyacı vardı.Oysa Ari babasını asla tanıyamayacaktı.Ari ve Theo için çok üzülüyordu. Birden Andreas'ın bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti ve ona baktı.Bir an için onun bakışlarında acı dolu bir ifade gördüğünü sandı.Acaba dün akşam hamile kalmış olmasından mı endişe ediyordu?

Bu konuyu yalnız kaldıklarında sormaya karar vererek dikkatini tekrar Ari'ye çevirdi.İç güdusel olarak onun yanına çömeldi. "Seni sevimli küçük yaratık."

Küçük çocuk şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"Ari benimle ne yapacağını bilemiyor."

"Oğlum etrafında İngilizce konuşulmasına pek alışık değildir." Olympia kapının eşiğinde durmuş onlara bakıyordu.

Dominique hemen ayağa kalktı. "Harika bir oğlun var Olympia.Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

"Bence de."

"Sanırım onu beslemeye hazırlanıyorsun.Biz seni yalnız bırakalım."

"Ona sütünü sen vermek ister misin?"

Olympia'nın davranışları iki gün öncesinden çok farklıydı.Neler oluyordu?

Andreas Dominique'nin bir şey söylemesine izin vermeden "Korkarım vakti yok" diye cevap verdi.

"Pilot bizi Atina'ya götürmek için bekliyor.Eşyalarını helikoptere yüklettim Dominique."

Şimdi Atinaya mı gidiyorlardı?

Buna inanmıyordu.Ama şu anda kocasının kararlarını tartışmanın zamanı değildi.Olympia'ya dönerek "Bunu çok isterdim" dedi. "Atina'ya geldiğinde lütfen onu da bize getir.Böylece beni daha iyi tanır ve görünce ağlamaz."

"Tatilim bitince seni ararım."

"Buna çok sevinirim."

Dominique,Olympia'nın oyununu bozmaya hazırdı.Olympia er geç bu oyunu oynamaktan yorgun

düşecek ve Dominique'nin burada kalacağı gerçeğini kabul etmek zorunda kalacaktı. Paul'e döndü. "Sende bizimle geliyor musun?" "Evet" "Gitmeden önce senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Andreas Olympia başını salladı. "Bizim için yeterince şey yaptın. Teşekkür ederim." Andreas küçük çocuğu alından öptükten sonra Dominique'ye döndü. "Gidelim mi?" "Çantamı alayım hemen gidelim" Aceleyle yatak odasına gitti. Çantasını aldı. Saçlarını fırçaladı. Artık gitmeye hazırdı.

Andreas'ın dairesi şehre tepeden bakıyordu. Bir sene içinde fazla bir şey değişmemişti. Burada son geçirdiği gün aklına geldiğinde, kalbi acıyla burkuldu. Burada olduğu en son sabah mahkemeye gitmek için evden ayrılmışlar, bu da sonun başlangıcı olmuştu.

O sıralar neye inanacağını bilemiyordu. Andreas kendisine güvenmesini istemişti. Ama Theo'nun gösterdiği delillerin peşinden buna inanması kolay değildi. Theo Andreas ile olan evliliğine olan inancını sarsmıştı. Mahkemede ki konuşulanları takip edememişti ama esası belliydi. Birden bütün duvarlar üzerine doğru gelmeye başlamıştı. Dışarıda bekleyen gazetecileri görünce boğulduğunu sanmıştı.

Paul o sırada onu izliyor olmalıydı ki flaşlar patladığında onu da yanında bulmuştu.

O günü düşününce Paul'ün onu tekrar düşünmesi ve gitmemesi için ikna etmek için uğraştığını hatırladı. Havaalanına giden yol boyunca onunla gelmiş ve Andreas'ı terk etmemesi için yalvarmıştı.

Şimdi olanları düşününce Paul'ün Andreas'ı ne kadar sevdiğini bir kez daha anladı. Onu durdurmaya çalışmış, bu hikayenin arkasında bildiğinden daha çok şeyin gizli olduğunu söylemişti. Belki de Dominique bunu içten içe biliyordu ama o sırada içinde ki şüpheler gözünü kör etmişti.

"Dominique..." Kocasına döndüğünde ağzının kenarının bembeyaz bir şekilde gerildiğini gördü. Andreas hasta gibi görünüyordu. "Dr. Josephson ile görüşmek istiyorum."

Haklıydı. Dün akşam hamile kalmış olabilme konusuna takılı kalmıştı.

"Peki" diyerek çantasından doktorun numarasını aldı. "Şuan da New York'ta sabah. Henüz evden çıkmamış olabilir ama yine de onu bulmaya çalışayım."

Andreas ona telefonunu uzattı. Dominique doktorun bürosunu arayınca sekreteri doktorun yolda gelmek üzere olduğunu söyledi. Dominique telefonu kapatıp kızın verdiği cevabı aktardı. Ama kocasının endişeli tavrı genç kadını da rahatsız ediyordu. Ayağa kalkıp onun yanına gitti ve elini tuttu. "Henüz yumurtlama döneminde olmadığımı söylesem bir yararı olur mu? Hamile kalma ihtimalim olduğunu düşündüğüm an bunu sana söylerim."

Andreas'ın bir an olsun rahatladığını hissetti.

"Beni yanlış anlama Andreas. Senin bebeğini istiyorum. Ama önce bu deneme süresi içinde evliliğimizin yürüyüp yürümeyeceğini görmek istiyorum. Ortada çözümlemediğimiz sorunlar varken dünyaya bir çocuk getirmemiz doğru olmaz."

Andreas onun omuzlarını sıkıca kavradı. "Ben seninle aynı fikirde değilim. Dün gece hiç düşünmediğim..."

Dominique onun sözünü bitirmesine izin vermeden onu öptü. "Dün gece hayatımın en muhteşem gecesi idi. Lütfen pişmanlıklarla bunu bozma."

"Dominique..."

Andreas inleyerek onun dudaklarına eğildiğinde korkularını unutmuş gibiydi. Ama tam Dominique'yi kucaklayıp yatak odasına yöneldiği sırada cep telefonu çaldı. Arayan doktordu.

"Merhaba Dominique. Sekreterim benimle konuşmak istediğini söyledi. Neler oluyor."

"Aslında sizinle konuşmak isteyen kocam. Size sormak istedikleri var. Şuanda müsait misiniz?"

"Orada mı?"

"Evet"

"Öyleyse ver."

Konuşmaları uzayınca Dominique kalkarak mutfığa gitti. Dolaptan çıkardığı meyve suyunu bardaklara boşalttıktan sonra salona geri döndü.

Dr. Josephson'un söyledikleri Andreas'ı rahatlatmışa benziyordu.Telefonu kapattığında yakışıklı yüzündeki endişeli ifade gitmişti.Dominique'nin getirdiği meyve suyunun yudumlarken dikkatli gözlerle onu inceliyordu.

"Çok güzel" diye mırıldandı Andreas,ama onun üzerinde gezdirdiği bakışlarından limonatadan bahsetmediği anlaşıyordu. "Elbiseni beğendim.Rengi saçlarına ve tenine uymuş."

Dominique titrediğini hissetti. "Teşekkür ederim."

"Paul buraya bavulunu almadan geldiğini söyledi."

"Yatın gelmesini beklerken bir şeyler aldım."

"Aldıkların ancak iki gün için yeterli olabilir."

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 04, 2007, 03:30:46 ÖS

Dominique bu konuşmanın sonunun nereye gideceğini bilmiyordu.Ona eşyalarını Sarayevo'dan getirebileceğini söylemek üzereyken birden sustu.Geçmişte Andreas'ın kendisiyle alışverişe gelmesine hiç izin vermemişti.Onun kendisine aldığı kıyafetleri hiçbir zaman giymemişti.O zaman boynunu ve bedenini saklayan kıyafetler giymeyi tercih ediyor ve kendini çirkin buluyordu. Andreas herkesi memnun etmeyi seven harika biriydi ama Dominique onu bir çok şeyden mahrum etmişti.Belki şimdi bazı şeyleri telafi edebilirdi.

"Bu gün büroya uğramak zorunda mısın?"

"Hayır"

"Öyleyse Klonaki'ye gidip alış veriş yapalım." Burası Atina'nın merkezinde pahalı butiklerin ve restoranların bulunduğu bir alış veriş merkeziydi.Evlendiklerinde Andreas onu buraya götürmeyi çok istemişti.

Andreas'ın gözleri heyecanla irileşti. "Yemeğimizi de orada yeriz."

"Önce üzerime uygun bir şeyler giymek istiyorum.Önce yemek yersek giysilerin içine girebilmek için senden yardım almam gerekir."

Andreas'ın yüzünde ki gülümseme doğru şeyi söylediğini gösteriyordu.Doktorla konuştuktan sonra ıstırapı azalmıştı.

İki saat sonra koca bir dolabı dolduracak kadar kıyafet ve ayakkabı almıştı.Dominique bu kadar çok eğlendiğini hatırlamıyordu.Kocası ile her şeyi paylaşmak hep yaşamak istediği yeni bir tecrübeydi.Bu arada onun ailesiyle arasında ki ilişkileri de düzeltmek istiyordu.Yemeklerini yerlerken konuyu bu noktaya getirdi.

"Bu ay yapman gereken çok işin olduğunu biliyorum ama aileni bir akşam yemeğe çağırabilir miyiz?"

Andreas'ın bu şekilde sessiz kalması onu yine şaşırttığı anlamına geliyordu.Peçetesi ile ağzını silerken bu konuda düşündüğü belliydi.

"Cuma günüm serbest onları arayıp çağırabilirim."

"Harika...Onları gerçekten tanımak istiyorum.Bizi tanıştırdığında onların hala Maris'in yasını tuttuklarını ve kendilerinde olmadıklarını söylemiştin.Atina'ya döndükten sonra onlarla daha fazla birlikte olmak için çabalamam gerekirdi ama bir türlü doğru zaman bulamadım."

"Çünkü doğru zaman yoktu."

Andreas doğruyu söylüyordu.Davanın etkisi öyle uzun sürmüştü ki neredeyse herkesle bağlantısı kopmuştu.

Dominique Andreas'ın gözlerinin içine bakarak "Sence gelecekler mi?" diye sordu.

"Tabi ki."

"Bir eş olarak yetersiz olduğumu düşünseler bile mi?"

"Senin hakkında fikirleri asla böyle değil." Andreas iş görüşmelerinde kullandığı ses tonunu kullanmıştı.

Dominique acıyla gülümsemekten kendini alamadı. "Çocuklarını inciten biri söz konusu olduğunda her anne baba böyle düşünür.Davada senin yanında değildim.Üstelik seni terk ettim...Tabi onları da...Şimdi bu hasarı onarmak istiyorum."

O an Dominique onun anne ve babası tarafından kabul edilmedikçe evliliklerinin asla mutlu bir

evlilik olmayacağını anladı.Alması gereken uzun bir yol vardı ve Cuma akşamı bunun ilk adımı olacaktı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Anderas'ın gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Dünyada bundan daha çok istediğim bir şey yok.Benim ailem seni dünyanın merkezi olarak düşünüyor.Bir gün seninkilerin de benim için aynı şeyi düşüneceklerini umuyorum." Andreas'ın dudakları gerildi. "Zine davasının onların fikrini değiştirmediğini söylüyorsan sana inanmıyorum."

Dominique ileri doğru uzandı. "Onlar seni asla yargılamadı.Bir kez bile....Kazadan sonra bana öyle güzel davrandın ki bunu asla unutmadılar.Ve senin hakkında söylenen en küçük kötü söze bile inanmayı reddettiler."

Kısa bir sessizliğin ardından Andreas konuştu. "Ben de her zaman onları sevdim.Gerçekten." "Ne yazık ki senin ailenle tanışmam tam bir şok oldu.Amerikalı bir genç onların kafalarında ki gelin imajına uymuyordu.Yunanca birkaç kelimeden fazla konuşamıyordum.Büyük bir ihtimalle onlara torun verebilecek bir olarak da görünmüyordum."

Andreas'ın yüzü kızardı. "Bütün bunları sana kim söyledi?"

"Kimse...Hadi sevgilim.Onların benim için gerçekten ne hissettiklerini itiraf et."

"Yalan söylüyorsun." Bu sözler Andreas'ın dudaklarından hışımla dökülmüştü. "Bir bu düşünceleri senin kafana sokmuş olmalı."

Öyle olsa da Dominique'nin bunu ona söylemeye niyeti yoktu. "Yalan söylememe gerek yok.Senin masanın üzerinde duran Maris'in resmine bakınca gerçeği anladım.Eğer ben senin annen olsam benim gibi yabancı biriyle tanışmaktan hayal kırıklığına uğrardım.Üstelik de bu kız oğlan çocuğuna benziyorsa."

Garson tatlı menüsünü getirmek için bundan daha iyi bir zaman bulamazdı. "Ben istemiyorum.Ya sen Dominique?"

Dominique'de olumsuz anlamda başını salladı. "Yemek o kadar lezzetliydi ki daha fazla bir şey yiyemeyeceğim."

Garson yanlarından uzaklaşınca Andreas öfkeli gözlerle ona baktı. "Bu tartışmayı henüz bitirmedik."

"Andreas...Bırak artık bunları....Geçmişte olup bitmiş.Şuanda tek istediğim ailenle eğlenceli bir gece geçirmek.Eski video kasetleri olduğunu söylemiştin.Onları bulup göstersek.Ne dersin?Hem bende onları seyretmeyi çok istemiştin.Ailenin de çok hoşuna gidecektir.Bence bu bizi daha fazla birbirimize yakınlaştıracaktır."

"Harika bir fikir."

Dominique aptal değildi.Andreas'ın ondan bir isim alıncaya kadar rahatlamayacağını biliyordu.Ailesi ile ilgili fikirleri onun aklına birinin soktuğunu tahmin etmişti.Ama isim söylerse onun üzüleceğini biliyordu.

Hesabı ödedikten sonra Andreas onun kalkmasına yardım etmek için yanına geldi. "Hadi eve gidip şu video kasetlerinin olduğu kutuları bulalım.Galiba onları konuk odalarından birinde ki dolaba koydum."

Eve geldiklerinde Dominique ona döndü. "Sen kutuları ararken ben de benimkileri arayayım.Babamın işe dönmeyeceğini bilmesi gerek .Gerçi böyle olabileceğini konuşmuştuk ama resmi olarak bildirmem gerek."

"Konuşmamız gereken bir diğer konuda bu."

"Ne?" Onun denemenin sürmeyeceğini söylemesinden korkuyordu.

"Ayrı olduğumuz süre içinde çalıştığını bilmiyordum.Yarın ben kalkıp işe gideceğim sen burada kalacaksın.Her ne kadar evinin kadını bir eş istesem de, bunun senin için hiç adil olmayacağını görüyorum."

"Benim ilk önceliğim sen olacaksın.Ama saate bağımlı çalışılması gerekmeyen bazı planlarım var.Telefon ettikten sonra onları sana anlatıp fikrini almak istiyorum.Bana dürüstçe cevap vereceğini umuyorum."

Andreas "Bana uyar" diye mırıldandı ve konuk odasına doğru yürüdü.

Dominique de yatak odasına gitti ve babasını aradı.Babası onun sesini duyduğuna ve iyi olduğuna sevinmişti.Onunla konuşmak kendisine de iyi gelmişti.

Telefonu kapattığında böyle bir ailesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.Ne olursa

olsun yanına oluyorlardı.

Tam o sırada Andreas elinde kutulara geldi.Elindekileri dikkatli bir şekilde kapının yanına dizdi. "Babam senin en sevdiğin damadı olduğunu söyledi ve sana iyi dileklerini ilettiler."

Andreas ona döndü ve yavaşça yatağa itti. Kendisi de hemen onun ardından yatağa atladı. "Tabi böyle söylemek zorunda öyle değil mi?" diye fısıldadı dudaklarını onun ağzının kenarında gezdirirken.

"Hayır" diye cevap verdi Dominique ciddi bir şekilde."Saraveyo'ya dönüp senden boşanacağımı söylediğimde bir çocuklarını kaybetmiş gibi hissettiler.Acı çeken tek kişi senin annenle baban değil."

ALR-TINCI BÖLÜM

Karısının menekşe rengi gözlerinde ki saflık onun ruhunun bütün savunmalarını yerle bir etmişti.Sevgiyle onun ipek gibi saçlarını okşadı.

"Ailem hakkında ki şu düşünceleri kafana kimin soktuğunu merak ediyorum."

Dominique endişelenmeye başlamıştı. "Önemli değil sevgilim."

"Bence önemli.Seni inciten şey beni de incitir."

"Benim için de aynı şey geçerli.Ama geçmişte olmuş bir olayın beni mutsuz etmesine izin vermeyeceğim."

Andreas dikkatle ona baktı. "'Eğer Paul ise bilmek zorundayım."

"Andreas...Tabiki Paul değil.Paul seni çok seviyor ve seni üzecek bir şey yapmaz."

Andreas derin bir nefes alıp rahatladı.O değilse bunu söyleyecek tek kişi kalıyordu. "Theo'nun senin üzerinde nasıl bir etkisi var ki,onu sürekli korumaya çalışıyorsun?"

"Theo'da değil.Sana söylersem yanlış anlayabilirsin,bu yüzden bu tartışmayı daha fazla yapmak istemiyorum."

"Söylemeni istiyorum."

Andreas öğrenmeye kararlıydı.Dominique ürperdiğini hissetti. "Olympia'nın kötü bir niyeti yoktu." Olympia?

"Onun ve kardeşinin senin için düşündükleri biri olduğuna eminim.Yunan ailesinden bir esmer güzeli.....Benimle evleneceğini söylemen ailen üzerinde küçük bir şok etkisi yaratmış anlaşılan.Ona bir şey söylemeyeceğine söz ver. Yoksa çok üzülürüm."

Andreas yüzünü onun boynuna gömerek kokusunu içine çekti.

"Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim.Eminim kız kardeşin yaşasaydı bana aynı şeyleri söylerdi.Sen ne yaparsan yap hayatın sana farklı sürprizleri oluyor.Mesela ben kanser olmasaydım üniversiteyi bitirecektim.Hatta belki de New York'lu biriyle evli olacaktım.Ve sen aşkım,ailenin senin için uygun gördüğü biri ile evlenecektim."

"Benim hayatıma kimse karar veremez."

"Tam bunu demek istemedim.Eğer bir erkek kardeşim olsaydı uygun birini gördüğümde tam onun evlenmesi gereken kadın diyeceğimden eminim.Bu insanın doğasında var.Sen hiç Paul için tam onun tipi dediğin bir kadınla karşılaşmadın mı?"

Andreas kıkırdadı. "Tamam pes ettim."

"Güzel"

Andreas kendine hakim olmayarak onun dudaklarına uzandı.Kafasında ki tüm düşünceleri beyninin arkasına attığı belliydi.Dominique'de bütün benliği ile ona karşılık verdi.

Saatler sonra birbirlerinin kollarında tamamen tahmin olmuş bir şekilde yatıyorlardı.Dominique başını onun göğsüne yaslamıştı.

"Sevgilim daha önce bu yatakta sevişmediğimizi fark ettin mi?"Dominique hayatına yeniden girdiğinden beri bir sürü ilki yaşamaya devam ediyordu.Andreas heyecandan başının döndüğünü hissediyordu.

"Denememiz gereken başka bir yer daha biliyorum" dedi onun kulağını ısırarak.

"Ben de.Ama birlikte duş almamız ve bu yataktan çıkmamız anlamına geliyor.Oysa şimdi halimden çok memnunum."

Andreas içini çekerek ona baktı. "Öyleyse sabaha."

"Bu bir randevu mu?"

Andreas sıkıca onu kendine çekti.O kadar mutluydu ki bu mutluluk onu korkutuyordu.

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 06, 2007, 11:57:59 ÖÖ

Uf Geliyorum işe.Dominique aceleyle ellerindekileri bıraktı ve çalmakta olan telefona doğru yürüdü.Ama telaştan pakette taşıdığı çilek kutusu elinden düşüp yere dağıldı.

"Alo?" Bir yandan da dağılan çilekleri topluyordu.

"Dominique?"

"Evet"

"Ben Olympia."

"Sesini duymak ne güzel." Dominique şaşırıldığını söyleyemezdi.Bugün Cumaydı. Gerçi Olympia Atina'ya döneceğini ve onu arayacağını söylemişti ama bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemişti.

"Nefes nefese kalmış gibisin.İyi misin?"

"İyiyim" Olympia'nın ima ettiği şeye kızmamak için büyük çaba sarf etti. "Sadece alışveriş yapmaktan geliyordum.Tam kapıyı açmak üzereyken telefonun çaldığını duydum.Ama açmak için acele ederken küçük bir kaza yaşadım. Sen hala Zakintos damısın? "

"Hayır bu sabah Paul ile birlikte helikopterle geldim.Şimdi teyzemin evindeyim."

"Eminim Ari'yi çok özlemiştir."

"Evet.İkisi de birbirlerini gördüklerine çok memnun oldular.Ben de bu yüzden seni arıyorum.Bu öğleden sonra için bir planın yoksa benimle alış verişe gelmek ister misin?"

Andreas ile yaptıkları alış verişten sonra en az bir sene bir şeye ihtiyacı olacağını snmıyordu.

"Çok isterdim ama maalesef bu gün gelemem.Andreas'ın anne ve babası bu akşam yemeğe gelecekler.Onlar için hazırlık yapıyordum."

"Maria nerede?"

"Bu akşam onlara kendi ellerimle bir şey hazırlamak istedim."

"Çok ilginç"

Olympia'nın davet edilmeyi beklediği çok açıktı.Dominique kısa bir süre düşündükten sonra onu hayal kırıklığına uğratmamaya karar verdi. "Sen de bize katılmak ister misin?"

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Tabi ki etmezsin.Gelirken Ari'yi de getir.Eminim Andreas'ın annesi ve babası da ikinizi görmekten çok mutlu olacaktır."

"Emin misin?"

"Tabi ki"

"Saat kaçta?"

"Yedide"

"Orada olacağız.Teşekkür ederim."

Dominique telefonu kapar kapamaz Andreas'ı aradı.Sekreteri telefonu hemen bağladı.

"Dpminique?"

"Merhaba sevgilim."

"İyi misin?"

Ayrıralı ister bir saat olsun ister bir gün Andreas'ın dudaklarından dökülen ilk soru bu oluyordu.Dominique onun bu endişeli halinin zamanla azalacağını düşünüyordu.

"İyiyim.Olympia şehre dönmüş.Bende onu akşamki yemeğe davet ettim.Umarım doğru bir şey yapmışımdır."

Dominique kocasının konuşmadan önce küçük bir tereddüt geçirdiğini fark etti. "Annemle babamı davet ettiğini biliyor muydu?"

"Biliyordu.....Dürüst olmak gerekirse onun biraz yalnız olduğunu düşündüm.Kucağında küçük bir çocukla boşanmış bir kadın olmak zor olmalı.Mais'in en yakın arkadaşı olduğunu düşünürsek....Şu anda kendini yapayalnız kalmış gibi hissediyor olmalı."

"Çok düşüncelisin."

"Henüz gerçekleştiremediğim bir fikrim daha var."

"Neymiş o?"

"Kendini yalnız hissettiğini düşündüğüm birini daha davet etmek istiyorum.Ama telefon numarası yok."

"Karım çöpçatanlık mı yapıyor? Kimmiş o?"

"Paul"

Andreas anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeden önce beni dinle.Ari için deli oluyor."

"Hepimiz Ari'yi seviyoruz.Onlar yıllardır arkadaşlar.Aralarında böyle bir şey olacak olsaydı çoktan olurdu."

"Bilemiyorum.Belki de Paul kendini hazır hissetmemiştir."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ariyle oynarken gözlerinde beliren bakıştan..."

"Pekala.Ama Paul'un bu akşam ki planları hakkında bir şey söyleyemem.Onu aramamı ister misin?"

"Sanırım davet benden gelse iyi olur."

"Yani patron yerine..."

"Evet" Dominique kıkırdayarak devam etti. "Ona ben sorarsam isterse reddedebilir.Doğrusu nasıl tepki vereceğini görmek ilginç olacak."

"Şimdi beni meraklandırдың.İşte numarası."

Dominique hemen numarayı yazdıktan sonra "Çok çalışma" dedi. "Bu akşam erken geleceğini umuyorum"

"Yemekte ne var?"

"Daha önce yemediğinden emin olduğum şeyler."

"Bu durumda erkenden gelip onları denemem şart oldu.Belki de yatak odasında servis yaparsın."

"Sen utanmazın tekisin...Akşam görüşürüz."

Dominique telefonu kapattıktan sonra hemen Paul'ü aradı.İkinci çalışından sonra cevap veren Paul Yunanca konuşmaya başladı.Ekranda gördüğü numaradan onu Andreas sanmış olmalıydı.

Paul'un konuştuğu şeyleri anlayamamıştı ama çok yakında anlayacaktı.Bir öğretmen bulmuştu ve derslere Pazartesi başlayacaktı.

"Paul? Ben Dominique"

"Merhaba." Sesinden şaşırılmış olduğu belliydi.

"Bu gece bir planın olup olmadığını merak ediyordum."

"Belli bir planım yok.Andreas'ın benden istediği şey ne?"

Dominique gülümsedi. "Aslında bir şey isteyen benim.Akşam yedide Olympia ve Andreas'ın annesi ile babası yemeğe gelecek.Senin de gelmeni istiyorum.Birlikte aile filmlerini seyredeceğiz.Sende aileden sayılırsın."

Aralarında ki sessizlik o kadar uzun sürdü ki Dominique bağlantının kesildiğini sandı. "Paul?"

"Olympia ile ilgilenmiyorum.Gelirsen bunu sırf sana yardım etmek için yaptığımı bilmen gerek."

Dominique'nin kaşları çatıldı.Böyle bir yanıt beklemiyordu doğrusu. "Anlamıyorum."

"Zaten çok fazla konuştum.Saat yedide görüşürüz."

"Bekle..... Paul."

Ama hat kesilmişti.Paul onun kafasını karıştırmıştı.Ari'ye gösterdiği ilgiden emindi.Nedense Paul ün bu tabrı ona Theo'yu hatırlatmıştı.

Acaba neden onun yardımına ihtiyacı olduğunu düşünüyordu? Andreas'ın ailesi ile arasını düzeltmek konusunda mı?

Şuan da Andreas ile ilişkileri çok güzel gidiyordu.Konuşuyorlar,birbirlerini yeniden keşfediyorlardı.Andreas ona güvenmeye başlamıştı.Ama Paul'un sözleri onu endişelendirmişti.

Ama yemek yapmaya başlayınca endişelerini unuttu.Bütün öğleden sonra çalışıp her şeyi zamanında bitirdi.Yemek masasını hazırladıktan sonra hemen yatak odasına giderek duş alıp hazırlandı.Andreas odaya girdiğinde mavi beyaz çizgili elbisesinin fermuarını çekmeye çalışıyordu.

"Galiba yardıma ihtiyacın var."

Andreas ona doğru ilerlerken gözlerinde muzip pırıltılar yanıp sönüyordu.Dominique'nin yanına

geldiğinde ona yardım etmek yerine ince askılarını indirerek omuzlarını öpmeye başladı. Bir yandan da elleri kalçalarında gezmeye başlamıştı.

"Bunun için çok geç" dedi Dominique nefesi kesilmiş bir şekilde. "Annenle baban neredeyse gelirler."

"Onlar için endişelenme. Bizi oturma odasında beklerler."

"Başka konuklarımızda olacak"

Andreas ellerini onun bedeninden çekmemiştir.

"Paul"

"Evet"

Yavaşça onun kulak memesini ısırdı. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Onun bu sözleri Dominique'ye Paul'un sözlerini hatırlatmıştı. Kendi kendine Paul'un bunları onu rahatlatmak için söylediğine inandırmaya çalıştı ama yine de kabinin sıkışmasını engelleyemiyordu.

Bütün gece antenlerini açık tutacak olanları dikkatle takip edecekti. Daha sonra da Andreas'a yattıktan sonra gözlemlediklerini anlatacaktı. Belki bu sayede gizemi çözebilirdi.

"Bir kadının mutlu bir evliliği olduğunda çevresindekilerin de mutlu olmasını istediğini bilmiyor musun?"

Onun bu cevabı Andreas'ı tatmin etmiş olmalıydı. Fazla soru sormadan fermuarı kapattıktan sonra onu kendine çevirerek dudaklarından öptü.

"Kalispera!"

"Ah bu baban olmalı..."

"Erken geldiler. Bu akşam için dakikaları saydıklarından eminim."

"Umarım öyledir sen duş alırken bende onlara içecek bir şey ikram edeyim."

"O kadar çabuk değil" Andreas onu bir kez daha tutkulu bir şekilde öptükten sonra gitmesine izin verdi.

Oturma odasına gittiğinde varlığı küçük bir şaşkınlık yaratmıştı. Andreas'ın babasının ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Eli, elinde piposu kalın siyah çerçeveli gözlüğüyle tipik bir film yapımcısına benziyordu.

Dominique ona doğru yürüyerek yanaklarından öptü. Daha sonra dönerek Bernice'yi kucakladı. Kadın hala onun görüntüsünün şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Bu gece gelebilmenize çok sevindim. Lütfen oturun. Andreas işten biraz evvel geldi. Şimdi gelir."

Yaşlı çift kanepeye otururken Dominique de içkileri hazırlayıp servis yaptı. Andreas'ın anne ve babası son derece nazik ama resmi bir şekilde davranıyorlardı. Bu yüzden Dominique aralarında ki buzları eritmek için bir şeyler yapmaya karar verdi.

"Andreas size ne söyledi bilmiyorum ama oğlunuzu çok seviyorum. Bu yüzden evliliğimize bir şans tanımak için Yunanistan'a geldim."

Andreas'ın babası dikkatle ona bakarak "Bu iyi" dedi ifadesiz bir sesle.

"Gittiğinde Andreas'ımı çok incittin" Bunu söyleyen Bernice idi.

"Kendimi de çok incittim" dedi Dominique. "Halletmem gereken bir sürü şey vardı."

"Geçen bir yıl içinde oğlum çok kilo verdi ama sen kilo almışsın. Çok hoş görünüyorsun" dedi Bernice. "Henüz çok erken olduğunu biliyorum ama bana bir torun verebileceğini düşünüyor musun?"

Dominique onun aslında neyi sorduğunu biliyordu. Bu yüzden elini nazik bir şekilde onun koluna koydu. "Artık kanser değilim ve bütün kalbimle yakında bir bebek sahibi olabilmeyi umuyorum."

Bu haber sanki bir sihir etkisi yapmıştı. Andreas'ın anne ve babası rahatladılar. Bu tepki sayesinde Dominique onların kendisi hakkında ki düşüncelerinde yanlış olabileceğini anladı. Andreas nu konuda ısrar etmişti ve belki de haklıydı.

Yine de aralarında ki bağları kuvvetlendirmek için yapacağı çok şey vardı. Bunu hissediyordu.

"Diğer konuklarımız gelir gelmez yemeğe oturabiliriz."

Bernice gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Başka kim geliyor?"

"Biri Olympia."

Dominique onların birbirlerine endişeyle baktığını gördü. Şimdi ortamı yuuşatmanın tam zamanıydı.

"Kocama güvenmemekle hata yaptığımı çok zaman önce anladım. Çok acı çektik ama şimdi hepsi geride kaldı. Olympia'nın ailenizden biri olduğunu biliyorum, bu yüzden onun bize katılmasını ve

Ari'yi de getirmesini istedim."

"Ari'yi gördün mü?" Eli şok olmuş gibi görünüyordu.

"Evet Andreas'ı görmek için yata gittiğimde onunla karşılaştım.Ari'yi çok sevdiği için Paul'u de çağırdım." Dışarıdan sesler gelince "Sanırım geldiler" dedi ve izin isteyerek onları karşılamak için kapıya gitti.

O sırada Andreas da yanına gelmişti.

Açık gri takım elbise ve siyah ipek gömleği ile harika görünüyordu.Onun varlığı bile Dominique'nin bedeninin erimesine yetiyordu.

Dominique'nin bakışları yanık bedeni üzerine siyahlar giymiş Olympia'ya ve daha sonra da krem rengi ceket ile kırmızı renkli yakasız gömlek giymiş olan Paul'a kaydı.

Ama tabi ki sahnede ki asıl oyuncu denizci kıyafeti içinde ki Ari idi.Bernice uzanıp çocuğu kucakladığında Ari suratını bile buluşturmadı.Dominique içten içe bir kıskançlık hissetti. "Ben yemekleri getireyim" dedi aceleyle.

Andreas onun beline sarılarak "Ben de sana yardım edeyim" dedi.

Ama mutfaka geldiklerinde Andreas ona yardım etmek yerine sırtını duvara yasladı.

"Ne yapıyorsun?" Dominique nefes nefese kalmıştı.

"Çok güzel görünüyorsun.Yemek yemeden önce biraz aperatif almamın iyi olacağını düşündüm." Andreas'ın öpücüğü tutkulu bir hale gelince Dominique nerde ve ne yaptığını unutarak kendinden geçti.

"Ah afedersiniz" Olympia'nın sesi onları bir anda gerçeğe döndürdü. "Ari'nin sütünü ısıtmak istemiştin de...."

Andreas son derece soğukkanlıydı ama Dominique'nin kendini toparlaması biraz uzun sürdü.

Kocasının da yardımıyla yemekleri masaya taşıdıktan sonra herkesi yemek odasına davet etti.Bernice masada ki çiçekleri ve yemekleri görünce hayranlık dolu sesler çıkardı.Onun tepkisi gecenin iyi geçeceğinin işareti idi.Herkesin yemekleri beğenmesi ve tabaklarında bir şey bırakmamaları Dominique'yi çok sevindirdi.

Sıra tatlıya geldiğinde Elli "Dominique" dedi. "Bu kadar iyi bir aşçı olduğumu bilmiyordum."

"Teşekkür ederim."

"Atına da kendi adına bir lokanta açabilirsin" dedi Paul.

"Evet gerçekten bunu yapabilirsin" diye ona katıldı Bernice.

Onların bu memnun hali karşısında Andreas ona gözleriyle teşekkür ediyordu.

Dominique her kesin yemeğini bitirdiğine emin olduktan sonra "Andreas ile size bir sürprizimiz var" dedi. "Hadi çalışma odasına geçelim."

Herkes yerini aldığı anda "Her zaman sizin aile filmlerinizi görmek istemiştin.Bu yüzden Andreas'dan onları bulmasını istedim.Hepinizin bu filmlerde olduğunu söylemişti."

Bu iki saat içerisinde kimi zaman ağlayarak kimi zaman da gülerek filmleri izlediler.

Filmler zaman sırasına göre bebeklikten başlıyordu.Doğum günü partileri,aile toplantıları,büyük anne ve babalar,okul çağları arası Olympia ve Paul'un de aralarına katılması.Andreas'ın tüm geçmişi bu filmlerdeydi.

Dominique başından beri Olympia'nın Andreas'a bazı duygular beslediğini görüyordu ama bu filmler bunun duygudan çok bir takıntı halini aldığını görebiliyordu.

Kendinin gördüğü şeyleri diğerlerinde görüp görmediğini anlamak için bakışlarını insanların üzerinde gezdirdi.

Filmlerde gördüğü kadarıyla Olympia hep Andreas'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu.Yirmili yaşlarında minicik bikinisi ile kendini Andreas'ın kollarına bırakmasını izlemek çok acı vericiydi. Olympia çok çekici bir kadındı.İstedığı erkeği rahatlıkla elde edebilirdi ama Andreas ona hep belli mesafede kalmıştı.Andreas'ın onunla pek ilgilenmediğini söylemek doğru değildi ama onu hep küçük kız kardeş olarak gördüğü çok açıktı.Ama Olympia'nın onun dikkatini çekmek için elinden geleni yapmaya kararlı olduğu da çok açıktı.Umutsuzca aşık bir kadının tüm belirtilerini gösteriyordu.

O sırada Dominique bir şeyi daha fark etti.Paul Maris için deli oluyordu.Ona olan ilgisinin erken yaşlarda başladığı belli oluyordu.Üstelik gördüğü kadarıyla Maris de onun duygularına karşılık veriyordu.

Son videodan sonra Andreas ışıkları açtığında anne ve babası gözyaşlarını siliyordu.Bakışları

oğullarından Dominique'ye kaydı.

"Bu hediye için çok teşekkür ederiz" diye mırıldandı Eli. "Bernice ile benim bu filmleri görmeye ihtiyacımız vardı."

"Evet.Bu güzel gece için teşekkür ederim Dominique" diye kocasının fikrine katıldı Bernice.

Dominique onların yanına giderek ikisine de sarıldı. "Söz veriyorum en kısa zamanda tekrarlayacağız."

"Haftaya bize gelin."

"Peki."

Ari kucağında uyuduğu için Olympia dışında herkes ayağa kalktı.

Paul yanına gelerek Dominique'yi yanağından öptü.Birlikte antreye doğru yürüdüler. "Andreas ile bu kadar korkunç görüntülerimiz olduğunu bilmiyordum...Beni de buna dahil ettiğin için teşekkür ederim."

"Bu filmler Andreas ile ayrılmaz ikili olduğunuzun kanıtı.Burada her zaman bir yerin olduğunu unutma Paul.Bunu bütün kalbimle söylüyorum."

"Teşekkür Ederim Dominique" Paul fısıldayarak konuşmasına rağmen diğerlerinin geldiğini görünce sustu ve asansöre bindi.Bu ikinci kez oluyordu.Sanki Dominique'ye bir şey söylemeye çalışıyordu.

Andreas Ari'nin taşınır yatağını taşımaya yardım ediyordu.Burnunu Dominique'nin burnuna sürterek "Şunları arabaya taşıması için Olympia'ya yardım edip hemen geleceğim."

"Çabuk ol."

Andreas'da asansöre bindi.Ama kapılar kapanırken Dominique'nin gördüğü şey Paul'un endişeyle bakan gözleri oldu.

Konu Başlığı: Ynt: yaşam savaşı / Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 07, 2007, 10:40:37 ÖÖ

YEDİNCİ BÖLÜM

Andreas geri geldiğinde Dominique mutfağı toplamıştı bile.

"Çok hızlı çalışmışsın" dedi Andreas. "Oysa muhteşem yemeğin ardından en azından bulaşığa yardım etmek istemiştin."

"Benim gecenin geri kalanı için çok farklı planlarım var."

Andreas onu kollarının arasına alarak yüzünü saçlarının arasına gömdü. "Bu gecenin ailem için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.Mais'in kazasından bu yana onları hiç bu kadar mutlu görmedim." Boynundan öperek devam etti. "Geçmişte ki anıları yeniden yaşamak onları rahatlattı."

"Buna çok sevindim.Üstelik filmleri seyretmem aileni daha da yakından tanımamı sağladı."

"Artık sen de o ailenin bir parçasısın.Ari'ye nasıl baktıklarını gördüm.Bir gün ona bir torun verebilmeyi umuyorum."

"Yani bebek yapmayı denemek mi istiyorsun?"

"Aslında bunu evlendiğimiz ilk günden beri istiyordum ama seni tehlikeye atmaktan korkuyordum...Senin için endişelenmekten asla vazgeçmeyeceğim,Dominique ancak Dr.Josephson korkuyla bir hayatı yaşayamayacağımı anlamamı sağladı."

Dominique ondan uzaklaşarak gözlerinin içine baktı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim...Aslında bu korkulardan benim de uzun zamanımı aldı.Seni çok sevmeme rağmen korkularımın esiri olduğum için kaçtım....Sana inanmadığım için beni affedebilecek misin,Andreas?"

Andreas'ın güzel yüzünde çizgiler belirdi.Onun elini sıkıca tuttu.

"Bana güvenmemen aslında benim hatam.Davanın sürdüğü günlerde yaşananlar tamamen benim sorumluluğumdadır.Hadi diğer odaya gidelim.Artık sana anlatmam gereken şeyler var."

Dominique nefesini tutarak oturma odasına gitti.

Andreas onu oturtuktan sonra ayakta kalmayı tercih etti.Sanki kafasındakileri sıraya koymaya çalışır gibiydi.Dominique sabırla beklemesi gerektiğini biliyordu.

"Dava sırasında Olympia bu sırrı saklamam için bana yemin ettirdi.Bunu öğrenirse Theo'nun ona karşı kullanacağından korkuyordu.Bu yüzden sana bile bir şey söyleyemedim.Tabi seninde yanlış

fikirlerle kapılman doğaldı.Şimdi yaptığının,senden bir şey saklamamın yanlış olduğunu anlıyorum.Bu yüzden Olympia'ya verdiğim sözden döneceğim ve sana her şeyi anlatacağım.Evliliğimizin tekrar bir çıkmaza girmesini istemiyorum.O zamanlar sana karşı dürüst olsaydım,beni bırakıp gitmezdin....."

Dominique Nihayet kafasında ki bazı sorulara cevap bulabileceğini anlamıştı.

"Senin kendi karından bile saklayacak kadar önemli bu sırrın ne olduğunu merak ediyorum doğrusu."

Andreas durarak acı dolu gözlerle ona baktı. "İnan bana bunu isteyerek yapmadım.Ama Olympia böylesinin daha doğru olduğu konusunda beni ikna etti."

"Anlıyorum"

Dominique güçlükle yutkundu.Olympia'nın ne kadar ikna edici olduğunu,özellikle de Andreas'ın üzerinde etkili bir gücü olduğunu biliyordu.

"Biliyorsun arkadaşlığımız uzun zaman öncesine dayanıyor...."

"Evet.Bunu filmlerde de gördüm.Daha küçük kızken bile seni ayartmak için elinden geleni yapıyormuş.Sana aşık olduğu çok açık...Andreas,doğr söyle sen de bunun farkındaydın,değil mi?" Andreas ensesini sıvazladıktan sonra cevap verdi. "Bunun basit bir gençlik sevdası olduğunu ve büyüyüp başka erkeklerle çıkınca unutacağını düşündüm."

"Başkalarıyla çıktı mı?"

"Tabi ki."

"Maris öldükten sonra da başkalarıyla çıkıp çıkmadığını hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum.O sıralarda başka şeylere dikkat edemeyecek kadar üzüntülüydüm.Theo'nun ona aşık olmasına çok sevindim.İyi bir aileden geliyordu ve işinde başarılı biriydi.Olympia'nın teyzesi de benim ailemde onun mükemmel biri olduğunu düşünüyordu.Biraz yaşlı olmasının Olympia ile daha rahat başa çıkmasını sağlayacağını düşünüyorlardı.Evlilikleri düzgün görünüyordu ama bir süre sonra Olympia o kadar mükemmel olmadığına dair küçük ip uçları vermeye başladı.Her an tetikte beklemeye başlamıştım.Yine de balayımızdan Atina'ya dönene kadar onun ne kadar hükmedici ve kötü biri olduğunu anlayamadım.Olympia'dan telefonlar almaya başladım.Theo'dan korkuyordu.Genellikle işimin bitmesine yakın arıyordu.Her seferinde göz yaşları içindeydi.Theo'nun yanlış bir şey yapacağına asla ihtimal vermediği için bu konuyu teyzesiyle konuşamayacağını biliyordu.İyi bir aile dostu olduğum için evliliği hakkında benimle konuşabileceğini biliyordu."

"Demek bu yüzden eve geç saatlerde gelmeye başladın?"

Andreas'ın elleri çaresizce iki yana düştü.

"Durum iyice ortaya çıktığında,bazı şeylerin değişmek zorunda olduğunu biliyordum.Onun bir avukatla görüşmesi için bazı ayarlamalar yaptım.Theo'nun parasını istemeyeceği için de ona gereken parayı verdim."

"Bu ilişki de hatalı tarafın tek Theo olduğuna ikna oldun mu?"

"Evet"

"Ve ona maddi ve manevi yardım ettin?"

"Hayır.Olympia bana çok gururlu olduğunu ve eğer Theo bunu duyacak olursa beni asla affetmeyeceğini söyledi.Beni rahatsız ettiği için üzüldüğünü ve kendi problemleriyle başa çıkmak için başka yol bulacağını söyledi."

"Ta ki başka sefere kadar...." Dominique bunu söylemekten kendini alamamıştı.

Andreas başını sallayarak onayladı.

"Birkaç gün bana hiç telefon etmedi.Bir gün öğleden sonra önemli bir toplantının ortasında ondan acil bir telefon aldım.Hemen beni görmesi gerektiğini ve bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi."

Dominique gözlerini kapayarak sakın olmaya çalıştı.Bir söylememek için kendini zor tutuyordu.

"Özür dileyerek sakın bir yere geçtiğimde Olympia çıkarak tanımadığı birinin kendine tecavüz ettiğini söyledi."

"Tecavüz mü?"

"Sabah arabasını garaja park ederken olmuş,biri köşeden fırlayıp üstüne saldırmış."

Dominique tüm bedeninin sarsıldığını hissetti.Eğer bu doğruysa bundan daha korkunç bir şey düşünemiyordu.

"Arabasına binecek kadar iyi olduğunda Acropolia Hastanesi'ne giderek rapor etmiş ve kontrolden

geçmiş.Oradakiler onu almak için kocasına haber vereceklerini söylediklerinde yapmamaları için yalvarmış."

"Ve onun yerine seni aramış..." diye fısıldadı Dominique.

"Evet.İkimiz de neden olduğunu biliyoruz.Theo'dan çok korktuğu için nasıl tepki vereceğini de bilemiyordu.Ben de öyle....Önemli bir toplantım olduğu için onunla rahat konuşamıyordum.Bu nedenle benim daireme gidip beni orada beklemesini söyledim.Oraya giderken onun bu sorununun çözmenin tek bir yolu olduğunu anladım.Bu evlilikten kurtulması gerekiyordu.Onu koruyacak ne bir babası ne de bir erkek kardeşi vardı."

Dominique dikkatle kocasına baktı. "Buna da ihtiyacı yoktu ki.Sen hep onun yanındaydın...."

"O benim kız kardeşimden farksızdı.Aynı şey Maris'in de başına gelse onu korumak için elimden gelen her şeyi yapardım."

"Anlıyorum sevgilim."

Andreas derin bir iç çekip devam etti.

"Eve vardığımda yatakta hıçkıra,hıçkıra ağlıyordu.Hastanede ona yatıştırıcı verdikleri halde hala olanların etkisi altındaydı.Başına gelenlerden Theo'nun onu suçlamasından korkuyor,bu yüzden sessiz kalmak istiyordu.Konuşmamız sırasında olanları sana bile söylememem için bana yemin ettirdi.Theo ile yakın arkadaş olduğunuzu biliyor ve olanları ona anlatmaktan korkuyordu.Senden bu sırrı saklamamı isteseydim bunu yapacağını biliyordum ama gözlerin duygularını çok açık ele veriyordu.Theo bir şeyler olduğunu anlasaydı senin başına sorun olacağını düşündüm.Bu yüzden bunu sadece kendime saklamaya karar verdim."

"Tam boşanma konusunu tartışırken,Theo hışımla odaya girdi.Daireye nasıl girdiğini bilmiyorum ama hali Olympia'nın söylediklerini doğrular gibiydi.Theo tamamen kontrolünü kaybetmişti."

Dominique huzursuz bir şekilde ayağa kalkarak kollarını bedenine sardı. "Tecavüz konusunda mahkemede bahsedildi mi?"ü

"Hayır"

"Ne?"

Konu Başlığı: Ynt: Yaşam Savaşı - Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 09, 2007, 01:54:36 ÖS

"Olympia Theo'nun avukatlarının bunu ona karşı kullanmasından korkuyordu.Ben de buna uydum onun sırrını sakladım."

Dominique'nin bedeni öfke ve acıdan titriyordu. "Yani Theo'nun seni zina ile suçlamasına sessiz kaldın ve kendini hiç savunmadın öyle mi?"

"Evet.Ben gerçeği bildiğim için bununla baş edebilirdim." Siyah bakışları onun üzerindeydi. "Sen benim yanımda olduğun sürece hiçbir şeyin önemi yoktu."

"Ama ben senin yanında değildim" diye haykırdı Dominique. "Mahkemeden çıktığım gibi seni terk ettim....Eğer gerçeği bilseydim seni asla terk etmezdim."

"Dominique..."

"Hayır" Çaresizce ellerini açtı. "Seni hiçbir şey için suçlamıyorum.Ama bunu benden saklaman için seni zorlamış olması hiç doğru değil.Tecavüze uğramış olmasına çok üzüldüm.Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum.Ama ne kadar büyük acı içinde olursa olsun bunu senden istemeye hakkı yoktu. Bak Andreas....Senin hayatında ki yerini bildiğim için onunla arkadaş olmaya çalışıyorum.Ama bir kez daha başı sıkışıp seni aradığında ne olacak?Bana sormadan hemen onu korumaya mı koşacaksın?Aramızda ancak tam anlamıyla bir dürüstlük olursa her şeyle baş edebilirim.Aksi takdirde bu mümkün değil....."

Andreas elleriyle saçlarını sıvazladı. "Yemin ederim böyle bir şey bir daha olmayacak."

Nedense onun bu sözleri Dominique'yi rahatlatmıyordu.Ona güvenmiyordu.

"Şimdi böyle söylüyorsun.Sana inanıyorum ama..."

"Ama falan yok" dedi Andreas ve onu kollarının arasına aldı. "Bana söylemek istediği her şeyi senin önünde söylemesi gerekecek.Sana söz veriyorum.İstisnası olmayacak.Bu olay tekrarlanmayacak."

Dominique ona sıkıca sarıldı.Ama kalbinde bir sıkıntı vardı.Andreas Olympia'nın onu kendisine

psikolojik olarak bağladığının farkında değildi.Olympia ne zaman sıkıntıya düşse ona gelecekti ve bu hiçbir zaman bitmeyecekti.

Andreas bu akşam seyrettikleri filmlerde onun gördüğünü görmemişti.Olympia'nın gençlik sevdası şimdi tam bir tutkuya dönüşmüştü.Paul'un Olympia ile hiç ilgilenmediğini söylediği anı düşündü.Artık buna emindi.

Yunanistan'a geldiğinden beri Paul iki kez ona bir şey söylemeye çalışmıştı ve Dominique bunun Olympia ile ilgili olduğundan kuşkulanmaya başlamıştı.

"Dominique? Hiçbir şey söylemiyorsun.Bana inanmadığını düşünürsem....."

Dominique yavaşça onun kollarından sıyrıldı. "Tabi ki sana inanıyorum." Onun gözlerinin içine dikkatle baktı. "Aslında şuanda kız kardeşini düşünüyordum.Filmlerden gördüğüm kadarıyla Paul ve Mais birbirlerine sevgiyle bağlıymışlar.Kamera ne zaman Paul'e yaklaşırsa Maris'e bakıyor,Maris de kahkahaları ve bakışlarıyla ona karşılık veriyordu."

Andreas dikkatle onun yüzünü inceledi.

"Biz hep beraber büyüdük.Ama ikisi de duygularını benimle paylaşmadılar.Büyüdükçe ikisi de başka insanlarla çıktı."

"Sence Maris kaza geçirene kadar ikisinin de evlenmemiş olması garip değil mi?"

"Bu konuyu hiç düşünmedim.Bizim bir çok arkadaşımız otuzlu yaşlarının başlarında evlendi.Maris'e gelince sanırım evleneceği erkeğe hiç rastlamadı."

"İçimden bir ses bu erkeğin Paul olduğunu söylüyor."

Andreas'ın gözleri acıyla yandı. "Eğer bu doğruysa bana yıllar önce neden söylemedi."

"Belki de tepkinden korkmuştur.Belki de onaylamayacağını düşünmüştür."

"Bu imkansız.O benim tanıdığım en iyi insan."

"Korkarım o bunun farkında değil.Onun bazı yönlerini yeni,yeni görüyorum.Mesela bu kadar sevimli ve utangaç olduğunu geçenlerde fark ettim.Bu gece bir yanını daha fark ettim.Eminim bunca yıldır Maris'in yasını tutuyor ve bunu kimse bilmiyor.Bu gece film izlerken hep onun yüzüne baktım.Gözlerini Maris'ten hiç ayırmadı."

Andreas acıyla inledi. "Bunu söylemesi gerekirdi."

"Bunlar uzun zaman önceydi.Artık bir şey yapamazsın.Ama bir ara doğru olup olmadığını öğrenebilirsin.Belki duygularını açığa çıkarmak onu da rahatlatır."

Andreas bir süre dikkatle karısını inceledi. " Benim zeki karım be gece benim göremediğim başka ne gördü?"

"Sevimli,afacan küçük bir çocuğun,yakışıklı ve çekici bir adama dönüştüğünü....Onun kendini bana sakladığına hala inanamıyorum."

Andreas onun çenesini tutarak kaldırdı. "Seni seviyorum Dominique.Sen benim hayatımsın.Hadi benimle yatağa gel.Benim için ne anlama geldiğini sana tekrar,tekrar göstermek istiyorum.Sana ihtiyacım var sevgilim.Şimdi ve sonsuza dek."

Bu sözleri duyabilmek için ne kadar çok beklemişti.

Konu Başlığı: Ynt: Yaşam Savaşı - Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 09, 2007, 05:06:31 ÖS

Dominique pazartesi sabahı Atina Üniversitesi'nde ki öğretmeninin odasından çıktığında kucağında bir yığın kağıt vardı.Bundan sonra Acropolis Hastanesi'ne gidip kanser vakfı kurmak için yapılacakları araştıracaktı.Ama konuşması gereken biri daha vardı.

Hastane de işi bitince Paul'ü arayarak kendisine öğle yemeğinde eşlik etmesini istedi.Paul durumun önemli olduğunu hissetmiş olmalı ki hiç itiraz etmeden kabul etti.Hastanenin yakınında bir kahve de buluştular.

Buluşma yerine ilk gelen Dominique oldu ve Paul'u beklerken kendine bir meyve suyu ısmarladı.Neyse ki fazla beklemesi gerekmedi.

Yemeklerini ısmarladıktan sonra Paul "Beni de davet ettiğin teşekkür ederim" dedi. "Harika bir aşçısın."

Dominique gülümsedi. "Bunu sıkça duymamda bir sakınca yok.Ama seni davet etmemin nedeni daha fazla iltifat duymak için değildi.."

"Bende öyle düşünmüştüm.Ne oldu?"

"Paul...." Dominique dikkatle ona baktı. "Olympia'nın tecavüze uğradığını biliyor muydun?" Aralarında bir sessizlik oldu.Sonunda Paul "Tecavüz olayını sen Sarayevo'ya döndükten aylar sonra öğrendim" dedi.

"Yani kocam senden de mi sakladı?"

"Aslında bana söylemezdi ya..Senin için kavga ettiğimiz bir anda söyledi"

"Benim için kavga mı ettiniz?"

"Ona senin peşinden gidip geri dönmen için yalvarmadığından aptalın teki olduğunu söyledim.O zaman çok öfkeliydi.Ona ve onun sevgisine yeterince güvenmediğini ,evliliğinizi kurtarmak için artık çok geç olduğunu söyledi.O zaman ben de senin yerinde olsam aynı şeyi yapacağımı söyledim.Bu böyle sürüp gitti.Sonunda Andreas benim bilmediğim şeyler olduğunu,senden bir sır saklamak zorunda olduğunu söyledi..Bana tecavüz olayından bahsettiğinde ona Olympia'nın her söylediğine inandığı için aptal olduğunu söyledim."

Dominique gözlerini kırptırarak ona baktı. " Yani onun gerçekten tecavüze uğradığına inanmadığını mı söylüyorsun?"

"Sen"

"Aslına bakarsan hayır."

"O zaman ikimiz de aynı fikirdeyiz.Düşünsene Dominique.Harika bir yalan uydurmuş.Andreas'ın da elini kolunu bağlamış."

"Haklısın"

"Andreas'a hastaneyi kontrol edip etmediğini sorduğumda buna gerek olmadığını söyledi.Olympia böyle bir yalanı asla söylemezmiş."

"Ah Paul." Alt dudağını ısırdı. "Yata çıkmadan önce beni bu konuyla ilgili uyarmaya çalıştın öyle değil mi?"

Paul başını sallayarak onayladı.

"Filmler her şeyi anlamamı sağladı.Ama kocam maalesef onun takıntılı tavrını anlamış değil."

"Biliyorum.Onun ne mal olduğunu uzun zaman önce anladığım için benden nefret ediyor.Benden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyor.Yemeğe beni de çağırıldığını öğrenince sinirden mosmor kesilmiş olmalı."

Dominique çaresizce elleriyle yüzünü kapadı. "Asla hayatımızdan çıkmayacak ve ne yapacağımı bilmiyorum.Yunanistan'a geri geldiğimde onun oyununu bozmaya karar verdim.Geçen akşam Andreas benden bir şey saklamayacağına söz verdi.Ama..."

"Sen Olympia'ya güvenmiyorsun.Ben de öyle...Theo'yu da amacına ulaşmak için kullandı.Benim fikrime göre Theo'nun onları bulmasını da Olympia planladı."

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır.Theo ile evlenmesinin tek nedeni ek bir güveceydi.Sanırım Olypia'nın kendini kullandığını anlaması fazla sürmedi.Teyzesinin sağlığı pek iyi değildi.Tıbbi bakım masraflarının biri tarafından ödenmesi gerekiyordu.Andreas'ın oyununa gelmediğini anlayınca Theo ile evlendi.Andreas ile ilişkilerinin değişmeyeceğinden emindi.Ama Andreas seninle karşılaşp aşık olunca kıskançlıktan kudurdu.Bu yüzden evliliğinizin öncesinde ve sonrasında bir sürü problem yaratıp durdu."

Dominique o anları yeniden yaşıyordu. "Onun kadar kötü bir insan olabileceğine inanmak istemedim.Ama bazı zamanlar....."

" O çok tehlikeli biri.Ama ne yaparsa yapsın Andreas'ın gözleri senden başkasını görmüyordu.Bana göre Theo ile normal bir şekilde boşanmayıp zina olayını planlayan o. Olympia normal biri değil."

"Andreas aynı sözleri Theo için böyle söylemişti."

"Söz konusu Olympia olduğunda Andreas tamamen kör oluyor.Olympia kurban rolünü çok iyi biliyor.Hayatı boyunca Andreas'a ulaşmak için Maris'i kullandı.Ne yaptığını her zaman çok iyi bilirdi.Andreas'ı aldattı.Theo evlenme teklifi edene kadar onu da kandırdı.Artık onu istemediğine karar verince ondan kurtulmak için plan hazırladı.Andreas da farkında olmadan onun palanlarına ve yalanlarına ortak oldu."

Paul uzanarak elini tuttu. "Sen Andreas'ın başına gelen en güzel şeysin.Benimle beraber Yunanistan'a geldiğini duyunca ne kadar şaşırdığımı ve sevindiğimi anlatamam.Senin evliliğini kurtarmaya çalışacağını hissetmiştim."

"Onu çok seviyorum"

Paul gülümseyerek ona baktı. "Bu çok açık."

"Benim arkadaşım olduğun için çok teşekkür ederim.Andreas sana çok güveniyor.Şimdi nedenini çok iyi anlıyorum.Sen de yanımda olduğun sürece Olympia'nın kazanmasına asla izin vermeyeceğim."

"Ona karşı durabilecek misin?"

Dominique gözlerini kısarak ona baktı. "Hem de bütün varlığımla.Kesin olan bir tek şey var.Artık sır olmayacak."

"Yemek yediğimizi Andreas'a söyleyecek misin?"

"Tabi ki.Aslına bakarsan ofise seninle birlikte dönüp onu şaşırtmak istiyorum."

Paul rahatlamış görünüyordu. "Öyleyse gidelim."

Bürodan içeri girdiklerinde Andreas pencerenin kenarında durmuş telefonla konuşuyordu.Paul yavaşça ona dokununca döndü.Dominique'yi görünce yakışıklı yüzü gülümsemeyle aydınlandı.Konuşmasını kısa sürede bitirerek telefonu kapattı.

"Siz ikiniz suç ortaklığı yapmış gibi görünüyorsunuz? Neler oluyor?"

"Paul'u ögle yemeğine götürdüm."

"Bensiz mi?"

"Sarayevo'ya kadar onca yolu gelip,bizi mahvolmaktan kurtardığı için ona özel olarak teşekkür etmek istedim.İkimiz için de gerçek bir dost.Ona minnettarım."

"Ben de" diye mırıldandı Andreas.

Paul'un yüzü yine kızarmıştı.İkisini de süzdükten sonra "Beni bekleyen işlerim var.İkinizle de sonra görüşürüz" dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Andreas'ın bakışları yavaş yavaş üzerinde gezinirken Dominique kalbinin yerinden çıkaracağını hissetti.

"Sen orada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Andreas. "Önemli bir toplantıya girmek üzereyim ve fazla vaktim yok."

Dominique çantasını onun masasına bırakarak hemen onun yanına gitti.Andreas ona sıkıca sarıldı ve dudakları özlemle birleşti.Öyle tutkuyla öpüşüyorlardı ki Dominique bir an nerede olduklarını unuttu.Şuan biri içeri girip onları bu halde görse.....

Güçlkle ondan ayrılarak "Keşke şimdi eve gidebilseydik" diye fısıldadı. "Ama şuan önemli bir toplantının olduğunu biliyorum.En iyisi benim gitmem."

"Bu kadar çabuk kaçamazsın.Yunanca öğretmenin nasıldı?"

"Genç,yakışıklı ve bekar."

"Seni küçük cadı." Andreas eğilerek onun boynunu yavaşça ısırdı. "İlk dersinizin nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum."

"Şey,bazı kelimeleri söyleyebiliyorum.Ohi,yasau,kalimere....Üstelik bunların anlamlarını da biliyorum.Test etmek ister misin?"

Andreas neşeli bir kahkaha atarken,özel sekreteri arada ki diafondan seslendi. "Kyre Stamatakis?"

"Herkes konferans salonuna geldi mi?"

"Mr.Kazarian dışında herkes burada.O da az önce arayıp yolda olduğunu söyledi."

"Geldiğinde bana haber verin."

"Tabi.Bu arada iki numaralı hatta bir telefonunuz var.Olympia Patnos.Acil olduğunu söyledi."

Konu Başlığı: Ynt: Yaşam Savaşı - Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 10, 2007, 10:25:21 ÖÖ

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sanki güneşin önüne bir bulut gelmiş gibi Andreas'ın gülümsemesi silindi.Dominique'nin neşeli hali de uçup gitmişti.

"Telefonu açsan iyi olur sevgilim."

Dominique onun kollarından sıyrılarak masanın kenarına oturdu.Olympia'nın bu kadar acil olarak ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Acaba neden cep telefonundan aramamıştı? Andreas'ın o sırada cevap veremeyeceğinden mi korkmuştu?Yoksa kasıtlı olarak mı sekreteri aramıştı?"

Paul ile yaptıkları konuşmadan sonra kulaklarını açmıştı.

Andreas ahizeyi kaldırarak onunla konuştu.Ancak Olympia her ne dediyse fazla sürmedi.Andreas bir şeyler yapacağını söyledikten sonra telefonu kapattı.Endişeli görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Olympia'nın teyzesinde ani bir ağrı başlamış.Bir türlü bitmediği için kliniğe gitmek istemiş.Onu Olympia götürürse Ari'ye birinin bakması gerekiyor.Paul'u göndereceğim."

"Toplantı sırasında ona ihtiyacın olmayacak mı?"

"Sekreterimden gereken notları almasını isterim."

"Andreas...Böyle acil durumlarda Olympia'nın çağırabileceği bir bakıcı yok mu?"

Söylediğini çok mantıklı bulmuş olmalı ki Andreas bir an durup düşündü.

"Bildiğim kadarıyla bu durumlarda teyzesi yardımcı oluyordu."

"Şey...Benim yapacak bir işim yok.İstersen ben gidip Ari ile ilgilenebilirim.Sen de işin bitince bana katılabilirsin.Nasıl fikir?"

"Sence sakıncası yok mu?"

"Tabi ki hayır.O sevimli tatlı yarattığı kucaklamak için sabırsızlanıyorum."

Andreas gülümseyerek ona baktı. "Hayatımı kurtardın."

"Öyleyse anlaştık.Adresi ne?"

Andreas adresi bir kağıda yazıp ona vererek yanına geldi ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Daha sonra geleceğim!"

"Dört gözle bekleyeceğim."

Dominique eşyalarını toplayıp asansöre giderken Andreas da ona eşlik etti.Aşağı indiğinde araba onu bekliyordu.

Trafik yoğun olmasına rağmen on dakikadan kısa sürede yazılı olan adrese vardılar.Şoföre teşekkür edip asansöre binip Olympia'nın olduğu daireye çıktı.Kapıyı çaldı.

Olympia kapıyı açtığında Dominique'yi görünce şaşkınlıktan bir çığlık attı.

"Andreas nerede?"

Paul onunla başa çıkıp çıkmayacağını sormuştu.İşte şimdi bunun için iyi bir zamandı.

"Bugün önemli bir toplantısı var Olympia.Onu arayıp çağırman hiç doğru değil.Çocuklu bir kadın olarak acil durumlarda arayabileceğin bir bakıcı bulman gerek.Neyse ki sen aradığında ofisteydim de,Ari'ye bakmak için gelmeyi önerdim."

"Güvenebileceğim birini bulmak çok zor" dedi Olympia.Yaptığından utanır gibi bir hali yoktu.

"Korkarım bunu yapmak zorundasın.Senin gibi çocuğunu yalnız büyüten yüzlerce kadın böyle yapıyor.Neyse artık burada olduğuma göre sizi kliniğe götürmemi mi,yoksa kalıp Ari'ye bakmamı mı istersin?"

Anlaşılan Olymipa'nın planları ters tepmişti.Çaresizce onu içeri davet etti.Olympia'nın teyzesi odada bir sandalyenin kenarına ilişmiş gitmeyi bekliyordu.Olympia Ari'nin yemek saatini söyleyip gereken şeylerin yerini gösterdikten sonra teşekkür bile etmeden teyzesini alıp gitmişti.

Ari uyuduğu için Dominique bir süre o günkü derslerini çalıştı.Ama yaklaşık bir saat sonra Ari uyandığı için onunla ilgilenmek zorunda kalmıştı.Küçük çocuk ona alışmaya başlamış hatta zaman,zaman ona gülümsemişti bile.

Saatler geçmesine rağmen Olympia'dan hala bir haber yoktu.Ari'yi tekrar doyurdu.Tam küçük çocuğun gazını çıkarmak üzereydi ki zil çaldı.

Ari kucağında kapıya doğru yürüdü ve gözetlenme deliğinden baktı.Kapının önünde kocasını görünce kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Kim o?" diye sordu kasıtlı olarak.

"Kocan"

"Emin misin? Şuan da kocamın işte olması gerekiyor."

"Erken çıktı."

"Neden?"

"Çünkü karısıyla birlikte olmak istedi."

"Şey...Öyleyse tamam.." Dominique kapıyı açar açmaz Andreas ikisini birden kucakladı.

Ari geleni tanıyınca yüzü aydınlandı ve ellerini ona uzattı.Dominique sahte bir şekilde yüzünü astı.

"Kıskanıyorum ama .Bütün gün onunla ilgilenen ben olmama rağmen seni istiyor."

Ari küçük çocuğun yanağından öptü ve "Biz iki kafadanız.Değil mi Ari?" dedi.

"Onu çok seviyorum.Onu görünce bizim de bir bebeğimiz olmasını o kadar çok istiyorum ki...."
"Olympia gelir gelmez eve gideriz.Senin bu isteğini yerine getirmek için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin.Hesaplarıma göre bu günlerde hamile kalabilirsin."

Eve döndüklerinde Andreas onu kendine çekerek boynundan öptü. "Bugün Ari ile harikalar yarattın.Olympia pek göstermedi ama sana minnettar olduğuna eminim."

"Bana teşekkür etti Andreas.Ama burada önemli olan bir konu daha var.Teyzesi her hastalandığında senden yada Paul'den yardım bekleyemez."

"Ben de bunu istemiyorum zaten.Olympia için sürekli bir bakıcı tutacağım."

"Bunun gerçekten işe yarayacağından emin misin?" Dominique bunları söylemeden duramamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gittikçe sana daha çok bağımlı hale geldiğini göremiyor musun?Senin ona yardım ettikçe, o sonra ki sorunu için yine senin yardımına ihtiyaç duyacak.Olympia bu dünyada yaşamak zorundaysa kendi problemleriyle yüzleşmek zorunda.Başka türlü güçlenemez."

"O senin kadar güçlü biri değil Dominique."

"Kendi başına yapabileceklerini öğrenme fırsatını ona tanıman gerek."

"Ama hasta bir teyze ve bir çocukla yardıma ihtiyacı var."

Paul haklıydı.Olympia Andreas'ı avucuna almıştı.Konuyu daha sonra başka bir açıdan girmeye karar vererek o anda konuşmayı kesti.

Yemeklerini yediler,birlikte televizyon seyrettiler.Andreas'ın ilgisini çeken bir program bulamayınca da televizyonu kapatıp yatak odasına gittiler.

Andreas ona muzip bir şekilde bakarak kollarının arasına aldı.Sevişmek için can attığı belli oluyordu.

Normalde Dominique ona karşılık verdi ama şuan da aklında ki tek konu Olympia idi ve bunu konuşmak zorunda olduğunu biliyordu.Paul ile konuşmaları cesaretini artırmıştı.

"Sevgilim."

"Himmm"

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabi ki...Sanırım konu çok önemli." Andreas böyle söylemesine rağmen onu okşamaya devam ediyordu.

"Bugün Paul ile yaptığımız konuşmadan sana bahsetmek istiyorum".

"Galiba uzun bir konuşmaydı."

"Pek sayılmaz.Sevgilim birbirimizden bir şey saklamayacağımız konusunda verdiğimiz sözü hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet de bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"İlgili.Bazı konuları açığa kavuşturamazsak evliliğimiz yok olacağına inanıyorum" Andreas'ın boğazından itiraz dolu bir inleme duyunca ekledi. "'Bu konu hakkında konuşmak istemediğini biliyorum ama konuşmalıyız."

"Tanrı aşkına Dominique.Ne söylemek istiyorsan söyle."

"Bu pek kolay değil.Çünkü daha hiçbir şey söylemediğim halde hemen savunmaya geçtin."

"Pekala seni dinliyorum."

"Olympia sana aşık."

"Bu konuyu tartışmıştık."

"Paul onun tecavüz olayında yalan söylediğini düşünüyor.Ben de onunla aynı fikirdeyim."

"Bana geçerli bir neden söyle."

"Çünkü sen onda bir takıntı halini almışsın.Sevgilim keşke bir adım geriye çekilip olanlara objektif olarak bakabilsen.Genç,güzel ve boşanmış bir anne....Senin ne karın ne de ailenden biri.Ama seni bürondan arayabiliyor.Üstelik senin meşgul biri olduğunu ve karınla evliliğini kurtarmaya çalıştığını biliyor.Ama yinede senden kendisine gelip onu kurtarmanı istiyor."

Andreas başını salladı. "Bu konuda objektif olamam Dominique.O ailemizin dostu."

"Kız kardeşinden dolayı onu yücelttin ama bu Olympia için yeterli değil.O senin karın olmak istiyor.Bunun imkanı olmadığı için de senin hayatının içinde olup bütün ilişkilerini sabote ediyor.Theo dan kurtuldu.Neredeyse benden de kurtulacaktı.Yunanistan'a evliliğimi kurtarmak için

geldim.Şimdi de yeni taktikler deniyor."

"Bana bir örnek ver."

"Peki...Sen onu yata ve Zakintos'a davet ettiğinde bu teyzesini de kapsamıyor muydu?"

"Tabi ki kapsıyordu."

"Peki ben oraya geldiğimde neden teyzesi orada değildi?"

"Olympia onun yeğeninde kalmak istediğini söyledi."

"Teyzesinin bir yeğeni mi var?"

"Evet.Evli ve çocukları var."

"İşte bu yeni bir haber.Peki nerede oturuyor?"

"Atina da."

"Öyleyse hemen yanı başında yeğeni dururken Olympia'nın yardım istemek için seni araması garip değil mi?"

"O pek müsait değil."

"Nereden biliyorsun?Onunla şahsen konuştun mu?"

Kocasının sessiz tavrı onun söylenenleri beyinde tırtıldığını gösteriyordu.

"Pekala bir şey soracağım.Olympia'nın tatilinin ne kadar sürmesi gerekiyordu?"

"Eylül sonuna kadar."

"Peki neden geçen hafta geldi?"

"Bilmiyorum."

"Tatilini onunla geçireceğine söz vermiş miydin?"

"Vermediğini biliyorsun.Sadece göz atmak için uğrayacağımı söyledim."

"Yani sana göre onun tatilinin üç haftadan önce bitmemesi gerekiyordu.Sence de tatilini yirmi bir gün önce bitirip Atina'ya gelmesi ve beni alış veriş için araması garip değil mi?"

"O ve Maris alış veriş yapmayı severdi."

"Peki onun kendi yaşıtı arkadaşı yok mu?"

"Tabi ki var."

"Peki öyleyse neden onların arasında aramak için aklına sadece ben geliyorum."

Konu Başlığı: Ynt: Yaşam Savaşı - Rebecca Winters

Gönderen: monalizasmile üzerinde Temmuz 10, 2007, 11:30:54 ÖÖ

Andreas susuyordu.

"Aslında bunu sana söylemeyi hiç istemezdim ama karşılaştığımızdan beri Olympia bana hep duygusuz davrandı.Theo'nun ağzından çıkmış gibi bana hiç hoş olmayan şeyler söyledi.Senin benimle evlenerek çok cesurca bir iş yaptığını ve erkeklerin çoğunun benim gibi bir kadınla sorun yaşayacağını söyledi."

"Bunları gerçekten söyledi mi?"

"Bundan çok daha fazlasını yaptı.Hastalığım dışında bir konudan benimle konuşmadı.Bugün kendimi iyi hissediyor muyum?Bu evliliği sürdüreceğimi düşünüyor muyum?Sonunda ölüm olduğunu bile,bile seninle evlenmek doğru bir davranış mı?"

Andreas ağzının içinden küfretti.Galibe sonunda ona ulaşabilmişti.

"Onun kıskanç biri olduğunu anlamıştım ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç tahmin etmemiştim.Seni Theo'ya karşı çevirmek için elinden geleni yapırı.Siz iş arkadaşısınız.Ama Olympia ne yaptığını iyi biliyordu.Senin tecavüz olayını saklamayı sağladığında elinde büyük bir koz geçirdi.Ve sen bunu engelleyene kadar da bu kozu kullanmaya devam edecek.Yunanistan'a geleli bir hafta oldu ama kendini aile yemeğine davet ettirmeyi başardı,seni ofisini arayarak yardım etmen için yalvardı.Şimdi sırada ne var Andreas? Gece yarısı çalan bir telefonla Ari'nin rahatsızlandığını ve hemen gelmeni mi isteyecek? Bütün yapması bunu sormak...Sende koşarak gideceksin.Çünkü yıllardır böyle yapıyordun ve oyunları gittikçe sınırı aşıyor.Seni aramasının tek nedeninin seninle olmak için yaratılan bahaneler olduğunu göremiyorsan,ne yapmamızı bekliyorsun?Senden ayrılmak istemiyorum ama bazı şeyler yapmazsan bunu yapmak zorunda kalacağım."

Andreas'ın dudakları bembeyaz kesilmişti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun Andreas...buraya bizim için savaşmaya geldim.Ama Olympia her zaman aramızda olacak.Bu koşullar altında birlikte bir gelecek düşünmemiz,hatta bebek sahibi olmayı planlamamız mümkün değil."

Dominique kendi kendine ağlamamaya söz vermişti ama göz yaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı.

"Dominique..."

Dominique onun sessiz yakarışını duymuştu ama bu kez onu cevapsız bırakacaktı. "Senin için sakıncası yoksa bir süre sevişmek istemiyorum.Yumurtlama döneminde olabilirim ve risk almak istemiyorum.Daha önce de söylediğim gibi anne baba olacaksak evliliğimizin sağlam temeller üzerinde olması gerekli.Olympia hayatımızdan çıkana kadar bu asla olmayacak."

Dominique ultimatonu vermişti.

Ancak bu sözlerden sonra Andreas'ın yatak odasından çıkıp gitmesini hiç beklemiyordu.Dehşet içinde onun arkasından baktı.İşte yeni bir kabus daha başlamıştı.Ve ötekilerden daha kötüydü.

"Paul"

"Andreas...."

"Yalnız mısın ??"

"Hayır.Bana birkaç saniye ver seni ararım."

Andreas onu rahatsız ettiği için huzursuzdu ama bu gece aklında ki bazı sorulara yanıt bulmak zorundaydı.

Dominique'nin sözleri daha önce hiç düşünemediği ve görmediği şeyleri görmesini sağlamıştı.Doğrusu bunları fark etmek onu sarsmıştı.Hayatından bile çok sevdiği kadın Olympia'nın karanlık yüzünü görmesini sağlamıştı.

Birkaç dakika sonra telefon çalınca hemen açtı.

"Şimdi müsaidim.Ne vardı Andreas?"

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Paul ama sana sormam gereken sorular var ve öncelikle nerden başlayacağımı bilemiyorum.Bu gün bir ara Dominique senin Maris'e aşık olduğunu söyledi.Bu doğru mu?"

Paul bir cevap verince Andreas gerekli cevabı aldığını hissetti.

"Ne kadar zamandır onu seviyordun?"

"Liseden beri."

"Peki ona hislerini söyledin mi?"

"Hayır.Olympia'ya söyledim ve ondan benim adıma birkaç güzel laf söylemesini istedim."

Andreas'ın boğazına bir yumru tıkanı. "Peki ne oldu?"

"Bana onun söylediklerini duymasam daha iyi olacağını ve beni incitebileceğini söyledi."

Andreas boğazından bir inlemenin çıkmasına engel olamadı. "Olympia'nın nasıl biri olduğunu tam olarak ne zaman anladın?"

"Evlendenizden hemen önce,Dominique ile konuşmasına kulak misafiri olduğumda.Kilisenin girişindeydiler ve benim merdivende durduğumu bilmiyorlardı.Olympia ona evlendikten sonra senin önünde soyunmaya nasıl cesaret edeceğini soruyordu."

Andreas kalbinde bir acı hissetti. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Andreas."

"Bir şey yapmak için artık geçMaris'in kazasından sonra bizim için bir şey yapman mümkün değil.Ama sizin için henüz geç değil."

"Olympia'yı yakalayacağım."

"Bu pek zor olmayacak.Onu yakaladığını biliyor.Bir kaç gün sonra harekete geçecektir."

"Ve ben onu bekliyor olacağım."

"Dominique'ye söyledin mi?"

"Hayır.Olympia hayatımızdan çıkana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim.Karım yeterince acı çekti."

"Hepimiz bu yüzden acı çektik.Bir planın var mı?"

"Evet"

"Yardım ister misin?"

"Evet.Bana yarım saatini ayırabilir misin?"

"Amaç Olympia'dan kurtulmak olunca sana istediğin kadar vakit ayırabilirim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir hafta boyunca ikisi de kendi işleri ile ilgilendiler.Dominique kuracağı kanser vakfıyla ve düzenleyeceği spor müsabakalarıyla ilgilenirken Andreas da ondan yardımlarını esirgememişti.Ama hiç birlikte olmadılar.Sadece birbirlerinin kollarında uyudular. Cuma günü Andreas'ın ailesine yemeğe gittiler.Yemekte sadece dördü vardı.Andreas ve Eli oturma odasında sohbet ederlerken Dominique de yemekleri hazırlamasında Bernice'ye yardım ediyordu.Bernice oğlunun en sevdiği yemekleri yapmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Dominique de bu tarifleri aldı.En kısa zamanda uygulayacaktı. Her şey o kadar güzel gidiyordu ki cumartesi günü bütün sorunlarını unutmuşlardı. Kahvaltıdan sonra Zakintos'a uçtular.Hava çok güzeldi.Biraz yüzdükten ve güneşlendikten sonra Andreas ona Yunanca çalıştırmaya başladı. Aslında Andreas Atina'da ki öğretmeninden daha iyi öğretiyordu.Birlikte Yunanca şarkılar dinlediler.Küçük oyunlar oynadılar.Dominique'nin yaptığı hatalara güldüler. Eğlencelerine havuzun içinde devam ederlerken Andreas onu suyun içinde öptü.Günlerdir böyle öpüşmemişlerdi. Yüzeye çıktıklarında Andreas'ın yüzünden ne istediği belli oluyordu.Onu kucağına alarak yatak odasına taşıdı ama tam odaya vardıklarında Eleni onları yakaladı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Kyrie,ama Olympia Atina'dan arıyor.Küçük Ari için çok endişeleniyor ve sizinle görüşmek istiyor." Dominique Andreas'a ulaşmak için Ari'yi kullandığını tahmin ediyordu.Ama içinden de küçük çocuğa ciddi bir şey olmaması için dua ediyordu. "Teşekkür ederim Eleni.Yatak odasından konuşurum." Yatak odasına girdiklerinde Dominique'yi kucağından indirdi ve yatağın yanında ki telefona uzandı. Andreas'ın konuşması kısa sürmüştü ama Olympia'nın planının işlediği belliydi,çünkü Andreas ona hemen geleceğini söylemişti. Andreas telefonu kapattıktan sonra ona baktı. "Ari rahatsızlanmış.Yediği her şeyi çıkarıyormuş.Olympia doktoru aramış ama doktor hemen gelmesini söylemiş.Çıldırılmış gibiydi." Bundan çok daha kötü ama sen bunu göremiyorsun. "Öyleyse gitmek zorundasın." "Dominique?" "Tamam.Ari hastaysa,Olympia'nın senin desteğine ihtiyacı var demektir.Ama senin de bildiğin gibi en son görmek istediği kişi benim.Bu yüzden ben burada kalayım." Lütfen seninle gelmem için ısrar et,Andreas. Andreas ona doğru yürüdü."Emin misin?" Yanlış cevap sevgilim. "Evet." "Pekala.Karanlık basmadan dönmeye çalışırım." Sen isteyebilirsin ama başaramayacaksın.Çünkü Olympia seni orada tutmanın bir yolunu bulacak. Andreas eğilerek onu öptü ama Dominique'nin içinde ki ateş Olympia'dan telefon olduğu anda sönmüştü. Yunanistan'a evliliği için savaşmak için gelmişti ama biraz geç kalmıştı.Ne kadar denerse denesin Olympia ile Andreas arasında ki sıkı bağı kıramayacaktı. Artık Andreas'ın Zakintos'a ne zaman döneceğinin bir önemi yoktu,çünkü döndüğünde onu beklerken bulamayacaktı.

Andreas'a baktı. "Bu gece benimle kalacak mısın?"

Andreas'ın kulaklarında karısının uyarı dolu sözleri dönüp dolaşıyordu. "Teyzen nerede?"

"Hafta sonu için kuzenime gitti."

"Onun bir yere gidemeyecek hasta olduğunu sanıyordum."

"Doktorun verdiği ilaçlarla kendini daha iyi hissetti.Sanırım bebek gürültüsünden biraz uzaklaşmak istedi."

Olympia'nın cevapları çok mantıklıydı ama her zaman öyle olmamış mıydı zaten.O ve Maris.Olympia konusunda çok saf davranmışlardı. "Bir süre kalabilirim."

"Güzel.Öyleyse ben kahve hazırlayayım."

Andreas'da onu izleyerek mutfağa gitti.Bir süre karşılıklı olarak oturarak kahvelerini yudumladılar.Olympia çok mutlu görünüyordu.

Andreas onun çevirdiği dolapları göremeyecek kadar kör olabildiğine inanamıyordu.Olanları göremediği için neredeyse Dominique'yi kaybedecekti.

"Olympia?"

"Sandivic ister misin?"

"Hayır" İşte zamanı gelmişti. "Bu daha fazla böyle sürmez."

"Ne demek istiyorsun?"

Andreas derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Maris ile arkadaş olduğunuzdan beri içinde olduğun hayal dünyasından bahsediyorum."

"Hayal dünyası mı?"

"Evet.Benim senin kocan Ari'nin de bizim çocuğumuz olduğunu düşündüğün dünya.Kafanda ki düşüncelerin gerçekte hiçbir alakası yok.Sen benim kız kardeşimin arkadaşısın,hepsi bu...Maris de ailemde senin nasıl biri olduğunu anlayamadılar.Onların sevgilerine ihanet ettin."

"İhanet mi?"

"Senin davranışlarını tanımlayacak başka bir kelime bulamıyorum.Bir sürü insanı incittin ve onarılmayacak yaralar açtın.Neyse ki Dominique'ye fazla zarar veremedin."

Olympia'nın gözleri öfkeyle yanmaya başladı. "Seni bana karşı doldurdu."

"Herhalde gerçekleri görmemi sağladı demek istiyorsun? Doğru ona güveniyorum ve karımı çok seviyorum.O hayatımda öncelik taşıyan tek insan ve burada ondan başkasına yer yok.Asla.Ne dediğimi anlıyor musun?"

Olympia aniden kahvesini onun suratına fırlattı.Üzerinden kahve damlamasına rağmen Andreas hiç istifini bozmadan oturmaya devam etti. "Bu cevabından anladığını görebiliyorum."

Olympia'nın yüzü küçük bir çocuk gibi asılmıştı. "Beni nasıl sevmezsin?"

"Bunu bir çeşit kimya olayı gibi açıklayabilirsin.Dominique ile karşılaştığım an ona aşık oldum.Çılgınca,delice ve tutku dolu bir aşk...Benim hayatımı değiştirdi.O benim için hayatta vazgeçmeyeceğim tek insan."

"O sana göre biri değil."

"Kimse sana fikrini sormadı.Onun hayatımda ki yerini görmezden gelmen seni hiçbir yere götürmez."

"Dominique senin tipin değil."

"Tam olarak benim tipim!Tüm ruhum ve aklımla bunu biliyorum."

"Hayır!" Olympia çıldırmış gibi bağıyordu.

"Kendine bir bak Olympia.Otuz bir yaşında bebeği olan bir kadınsın.Ama hala şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun.Senin yardıma ihtiyacın var ama bu yardımı sana ben veremem.Şimdi şunu iyice anlamanı istiyorum.Artık seninle ilgilenmek istemiyorum.Bundan sonra ne beni ne de Dominique'yi ne ara ne de yakınımıza uğra..."

"Bunu gerçekten istiyor olamazsın...?"

"İnan bana aksini yaparsan sana karşı kanunları kullanmak zorunda kalırım.Bu yapmak istediğim en son şey ama sen tamamen kontrolden çıkmış gibi görünüyorsun.Bence profesyonel bir yardım alsan iyi olur."

"Sanki deliymişim gibi konuşuyorsun."

"Tecavüze uğradığını iddia eden bir kadında yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir."

Olympia donup kalmıştı.

"Bunun asla olmadığına dair delillerim var Olympia."

"Bunu bana nasıl söylersin?"

"Bu hafta avukatım gerekli izinleri alarak hastane kayıtlarını inceledi.Söylediğinin aksine Akropolis Hastanesinin aciline hiç gitmemişsin.Bütün hikayeyi uydurduğun için kayıt olmaması çok doğal"

"O hastaneye değil,özel bir kliniğe gittim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun.Yalanlarıyla suçunu örtmeye çalışıyorsun.Bunu Theo ile konuştuktan sonra anladım."

"O senden nefret eder.Seninle asla konuşmaz."

"Yanılıyorsun.Biz senden önce de arkadaştık.Onunla senin hakkında uzun bir konuşma yaptık.Doğrusu birinci elden öğrendiklerim çok şaşırtıcıydı.Seni ne fiziksel nede duygusal olarak incitmiş.Aslına tam aksine Ari'nin benim çocuğum olduğunu söyleyerek dokuz ay boyunca sen ona işkence etmişsin.Bizi zina ile suçlamasına da fırsat hazırlayan sensin."

"Bu onun fikriydi."

"Sen normal biri değilsin.Paul ve Maris'in birlikte olma umutlarını yıktın.İkisinin bir araya gelmemesi için elinden geleni yaptın.Sen kıskançlık ve hırs denizinde kaybolmuşsunOlympia." Olympia dişlerini sıkarak konuştu. "Hep senin etrafında olduğu için Paul'den nefret ettim.Senin için neler hissettiğimi biliyordu.Bizi ayırmaya çalışıyordu."

"Sana daha önce de söyledim.Aramızda böyle bir çekim olmadığı için Paul'un böyle bir şey yapmasına da gerek yoktu.Çok sevdiğim iki insanı incittin.Maris'in ona deli olduğunu biliyordun.Paul'un onunla ilgilenmediğini söyleyerek onu nasıl yaralayabildin?"

"Paul onun için yeteri kadar iyi değildi."

"İnsanların hayatlarıyla böyle oynayamazsın.Dominique de aynısını yapabildiğine göre senin başın gerçekten belada.Yirmi iki yaşında bir kıza diğer göğsünün de alınabileceğini yoksa ölebileceğini söylemekten nasıl zevk alabiliyorsun?Her gün uyandığında onun nasıl hissedebileceğini hiç düşündün mü?Ama onun ne kadar cesur olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Ayağa kalkarak yüzünü silmek için en yakın havluya uzandı. "Profesyonel bir yardımla belki Theo ile yeni bir başlangıç yapabilirsin.Çok geç olmadan kendini toparlamaya bak.Ayrıca Ari'nin babasına da ihtiyacı olduğunu unutma."

Andreas gitmek üzere kapıya yöneldi. "Hayır....lütfen...seni seviyorum.Gidemezsin!" Olympia kendini onun önüne atarak yolunu kapattı. "Ari sensiz ne yapacak?Tanıdığı ve sevdiği tek erkek sensin."

"Çocuklar çabuk toparlanır.Sevecek başka birini bulacaktır.Hem az öncede söyledğim gibi onun babasına ihtiyacı var."

Andreas'ın önünden uzaklatırabilmek için fiziksel güç kullanması gerekmişti.Daireden çıkıp kapıyı arkasından kapattığında duyduğu en son ses duvara çarpan bardak ve Olympia'nın hıçkırıklarıydı.Hemen apartmanın önünde bekleyen limuzine binerek havaalanına yöneldi.Bir an evvel Zakintos'a ve karısına gitmek için can atıyordu.

Villada ki yatak odasına girdiğinde gece yarısını geçmişti ama Dominique orada yoktu.

"Dominique.."

Hiçbir yerden ses gelmiyordu.Bahçeye inerek oradan da seslendi hala cevap yoktu.Onun yeniden terk ettiğini düşünmesi soğuk terler dökmesine neden oluyordu.

"Kyrie Stematakis."

Andreas arkasını döndüğünde Eleni'nin ona doğru geldiğini gördü. "Yemekten sonra bir araba kiralayıp bir süre gezmek istediğini söyledi.O zamandan beri onu hiç görmedim."

Andreas kalbinin sıkıştığını hissetti.

Yüz elli kilometrelik bir sahilde herhangi bir yerde olabilirdi.Hatta Atina'ya gitmeye karar vermiş bile olabilirdi.

Cep telefonundan ulaşmaya çalıştı ama çalmasına rağmen cevap veren olmadı.Onu hemen araması için mesaj bırakmasına rağmen cevap veren olmadı.

"Arabayı alıp onu arayacağım" dedi. "Bu arada gelir yada ararsa haberim olsun."

Önce turistlerin gittikleri yerleri ve otelleri araştırdı. Daha sonra uçak seferlerini ve isimleri inceledi. Neyse ki kalkan hiçbir uçakta ismine rastlamamıştı. Bu da onun hala adada olduğunu gösteriyordu.

Biraz rahatlayarak sakinleşmeye ve düşünmeye çalıştı.

Acaba Dominique nereye gitmiş olabilirdi?

İnleyerek gökyüzüne baktı. İnanılmaz güzel bir hava vardı. Ay tüm ihtişamıyla gök yüzünü aydınlatıyordu. Şuan da karışıyla birlikte olup bu manzarayı seyretmek için neler vermezdi. Birden içine bir umut doğdu.

Ona daha önce burada ki sahile yumurtlayan deniz kaplumbağalarından bahsetmiş ve ona göstermeyi çok istediğini söylemişti. Ama bunu bir türlü fırsat bulamamışlardı. "Başka bir dolunay zamanı geliriz" diye ona söz vermişti.

Şimdi içinden bir ses Dominique'nin onları seyretmek üzere sahile gittiğini söylüyordu.

Hemen yolu bırakıp sahile indi ve bulabildiği ilk yere arabasını park etti ve dışarı çıktı. Sahili araştırdığında Dominique'nin kiralık arabasını orada görünce rahatladı.

Demek ki Dominique oralarda bir yerde kaplumbağaların yumurtlamasını izliyordu.

Gözleriyle sahili taradı.

İşte orada... Karısı, diğer insanlardan ayrı bir yerde yüz üstü çimlere uzanmış dsahili seyrediyordu. Ve üzerine yansıyan ay ışığıyla harika görünüyordu.

VE FİNAL

Dominique diğer turistler gibi yüzüstü uzanmış denize girecek olan kaplumbağaların yumurtadan çıkmasını bekliyordu. Arkasında bir ayak sesi duyunca baktı. Kendisine bakanın kim olduğunu anlayınca nabızı hızlandı.

Andreas hiç ses çıkarmaması için parmağını dudağına koyarak onu uyardı. Sonra o da yanına uzandı.

Dominique bakışlarını sahilden ayırmamasına rağmen Andreas'ın kendisini izlediğini biliyordu. Ama ona bakmaya cesaret edemiyordu. Duyguları çok karmaşıktı.

On dakika daha geçtikten sonra Andreas onun koluna dokunarak sahilde bir noktayı gösterdi. Dominique onun gösterdiği yere bakınca iki küçük yavrunun denizin köpüklerine doğru ilerlemeye başladığını gördü.

Bu sihirli bir andı.

Gözlerini yaşlarla dolmasına engel olamadı. Nefesini tutarak onların yaşam savaşını izledi. Nedense onların hayata tutunmak için gösterdikleri bu çaba ona kendisinin yaşadıklarını hatırlatmıştı.

Bir saatin sonunda bütün yavrular denize ulaşmışlardı. Belki bir çoğu onları bekleyen balıkların midesine inecekti. Ama kalanlar için yaşam savaşı başlayacaktı.

Kendine hakim olamayarak kocasına baktı. Onun siyah gözlerinin de nemlenmiş olduğunu gördü. Bu anı onunla birlikte yaşadığı için çok mutluydu.

Ama yine de içi karmakarışık.

Ona karşı bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret ediyordu. Aslında bu gece Sarayevo'ya dönmeyi planlamıştı ama buradaydı... Çünkü hala kocasına tutkuyla bağlıydı.

Onun kendisini etkileyen gücünden korkarak bakışlarını kaçırdı. "Artık arabalara gitsek iyi olur" dedi fısıldayarak.

"Olmaz" dedi Andreas. Sporcu çevikliğiyle ayağa fırlayarak "Burada bekle" dedi. Geldiğinde elinde bir battaniye vardı.

Battaniyeyi kumların üzerine serdikten sonra gömleğini çıkartarak, üzerine uzandı ve Dominique'ya yanına gelmesi için elini uzattı.

"Yapamam."

"Ne yapamazsın? Evliliğimizi kurtarmak için geri geldiğin zaman ki gibi beni sevemez misin?"

"Ben... bazı evliliklerin tamir edilemeyeceğini anlamadan önce bu teklifi yapmıştım."

"Bana bak...." Andreas uzanarak onu kendine doğru çekti.

"Bir yararı yok Andreas."

Dominique ondan uzak durmaya çalışıyordu ama Andreas onu yanında tutmaya kararlıydı. "Bu gece,Olympia hayatımızdan tamamen çıktı."

"Buna inanmayı çok isterdim." Dominique'nin sesi titriyordu. "Ama biz..."

"Beni duydun mu?" Andreas hafifçe onu sarstı. "Ona kesin bir tavırla ultimatom verdim.Yakınımıza geldiği anda aleyhine dava açacağımızı açıkça söyledim."

Dominique başını arkaya atarak ona baktı.Ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Bu onu durdurmayacak.Seni nasıl elinde tutacağını biliyor."

"Bana inanmayacağından korkuyordum.Aslında seni anlıyorum.Bu yüzden sana bir delil getirdim."

Andreas cebinden mini teybi çıkardı. "Birazdan duyacakların Ari'yi eve getirdikten sonra aramızda geçen konuşmalar."

Dominique şaşkın gözlerle onun elinde ki teybe bakıyordu.Kayıt mı ettin?"

"Evet.Hadi uzanıp dinleyelim.Bu arada gömleğini neden çıkardığımı merak edersen ..Bunun bir sürü nedeni var ama ilki konuşmamız sırasında Olympia'nın üzerime kahvesini fırlatması."

Dominique ellerini onun yüzünde gezdirdi. "Seni yaktı mı?"

Andreas onun elini tutarak öptü. "Hayır.O fırlatana kadar soğumuştur."

"Andreas..."

Andreas teybin düğmesine bastığında gecenin sessizliğinde onun ve Olympia'nın sesleri yankılandı.

Kaset bittiğinde Dominique gözyaşları içindeydi.Evliliğinin biteceğinden duyduğu acı nihayet bitmişti.

"Bitti" diye fısıldadı. "Gerçekten bitti."

Andreas onun gözlerinin içine bakıyordu. "Bu gece bizim evliliğimizin gerçek başlangıcı olsun."

Dominique konuşamayacak kadar mutluydu.

Andreas gülümseyerek onu kollarının arasına aldı.

"Mehtaplı bir gecede ,sıcak kumların üzerinde ve benim kollarım arasında romantik bir gece geçirmeye ne dersin,aşkım."

Dominique'nin buna verebileceği tek cevap ona sarılarak dudaklarını uzatmak oldu.

Artık kötü günler geride kalmıştı.Onlar için mutlu bir gelecek kapılarını o gece aralamıştı.

SONNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNNN